43. ÉVFOLYAM, 31. SZÁM

Ludas Matyi

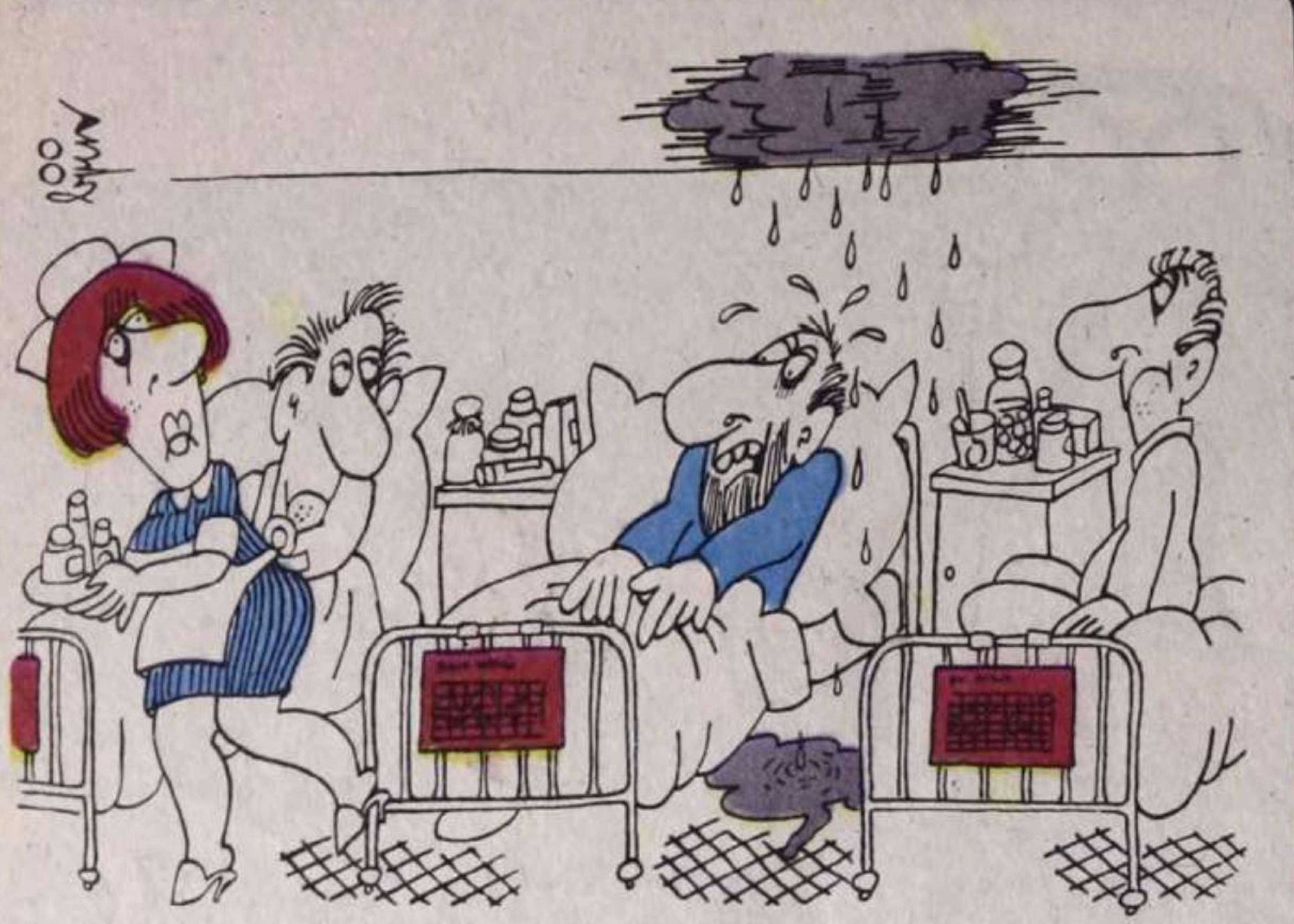
Ára: 3,80 Ft

1987. AUGUSZTUS 5.

VÁLASZTÉKBŐVÍTÉS

mondjuk a magunkét

– Mondja, nővérke, ez már a főorvos úr által javasolt fürdőterápia?

Szunyi

Ha egy embert megcsíp egy szúnyog: magánügy. Ha egy embert megcsíp több szúnyog: még mindig magánügy. Ha több embert megcsíp egy szúnyog: több mint magánügy. Ha több embert megcsíp több szúnyog: az már a legteljesebb közügy.

Panaszkodik a barátom. Nem a melegre, nem az árakra, nem a feleségére. Nem a közlekedésre, nem a mesteremberekre, nem a világbékére. A szúnyogokra panaszkodik. Nekem. Másnak. Csak éppen a legfőbb illetékeseknek, a szúnyogoknak nem panaszkodik. Pedig leginkább ők tehetnének valamit. Csakhogy nem tehetnek. Semmit. Szúnyogságuk ugyanis mélyen, kitörölhetetlenül beléjük van vésve, programozva. Szúnyogságuk, amely döntően abban áll, hogy csípnek. Ez a dolguk. Ők csípnek, mi vakarózunk – ez a világszereposztás. Ami igaz, az igaz, fordítva nehezen menne.

Nemrég valahol mégis megpróbálták módosítani a Természet rendjét. Apróság, a nagy kozmikus egyensúly egyelőre nem került veszélybe. Elektromos szúnyogriasztó, mondja jelentőségteljesen a barátom, állítólag japán licenc alapján itthon gyártják, de lehet, hogy fordítva, bár ennek kicsi a valószínűsége. Be kell dugni a konnektorba, s valamiféle szagot fejleszt, vagy nem fejleszt, mindegy, a lényeg az, hogy ezt mi nem érezzük, a szúnyog annál inkább. Lelkesedés meg semmi. El is repül gyorsan. Tehát nem minket csíp, hanem másokat, a szúnyog természetén nem tett erőszakot senki. Mások meg, ugye, mért nem voltak okosabbak.

Csakhogy – így a barátom – a kitűnő elektromos szúnyogriasztóhoz az üzletben 8 betétet adnak. Egy-egy betét pedig 8 órát bír ki. Azután a szúnyog győz. És ebből a 8 órás betétből most éppen nincs utánpótlás. Az illetékes vevőszolgálat közölte: semmi vész, lesz, ám csak néhány hét múlva. Milyen érdekes: szúnyogokból viszont van utánpótlás. Tömeges. E héten is. Mindig. Megbízhatóan. Úgy látszik, őket egy még japánabb japán licenc alapján gyártják.

Valahol, ahol nem vakaróznak . . .

Münz András

„Stiches" ügyek

A német eredetű „stich" szó egyik jelentése: enyhe szag. Amivel nem NDK- és NSZK-beli nyelvtudásomat kívánom fitogtatni, csupán jelezném, hogy az utcán heverő stiches témákért hajolok le. Kivétel a Nyugati pályaudvar környéke, ott nem hajolok le e témáért. Olvasom ugyanis, hogy a külföldről érkező utasok vasárnap esténként zárt illemhelyekre találnak, ezért a Váci útra néző kerítés tövében alakítanak ki maguknak nemzetközi szabadtéri latrinát. Piha. Németül: pfuj.

Olvasom azt is, hogy a festői Dunakanyar egyik községében sertéstelepet tart egy vállalkozó, igencsak facsarva az ottani népesség orrát. A tanács évek óta bírságolja a vállalkozót. Mindhiába, ő csak facsar. És nyilatkozik: „Hát aztán! Mutassanak nekem egy falut, ahol nincs szag..." Végtére igaza van, még Zürichben, ebben a svájci faluban is van szag, a környezetvédők a minap követelték: szüntessék be az útjavításokat s akkor majd a kátyuktól megrettenő autósok nem árasztanak benzinbűzt. Gyenge trükk. Nálunk például nem kell az útjavítások ellen tiltakozni, mifelénk e munka magától értetődően mellőztetik.

Hallom ám a rádióban, hogy drága benzinnek olcsó a bűze, a Balatonról rendeletileg kitiltott motorcsónakok manapság tömegével berregnek a tavon. Az illetékes magyarázata: sokan jelentkeztek önkéntes vízimentőnek, jussuk van a berregéshez. A rádióriporter ama ellenvetésére, miszerint e csónakokban családok és ismerősök is napoznak, az illetékes mély humánummal válaszolt: áldozatkészségükért és sok ezer forintos benzinköltségükért cserébe megérdemlik e vízimentők, hogy utasokat is elringassanak a hullámokon . . .

Stiches ügy. Szolgáljon vigaszul, hogy külföldön különb furcsaságok is akadnak. Hágában a minap egy karambolozó teherautóról leborult a rakomány: nyolcvanezer fej vöröshagyma. A penetráns illattól a lakosság könnyezni kezdett – így az újsághír. Szerintem felettébb kezdetleges módszer a lakosság megríkatására. Nálunk az ilyesmit tudományos alapokon dolgozza ki a Pénzügyminisztérium.

Amelynek főosztályvezetője azt nyilatkozta a napokban, hogy különféle kedvezmények végett „bizonyos rétegek" nyomást gyakorolnak az adórendszer kidolgozóira. E megjegyzés nagyfokú óvatosságra int engem. Nehogy már megkapjam a „Bizonyos Réteg" kitüntető címet!

Mert ennek azért már lenne egy kis stiche.

Fekete Gábor

VAGYONELSZÁMOLTATÁS

– Miből van magának hó végén még egy ezrese?

BRENNER GYÖRGY:

Más most...

– A társadalmi vitát mi szeretjük, csak azt nem, ha ellenkeznek velünk!

ÁREMELKEDÉS

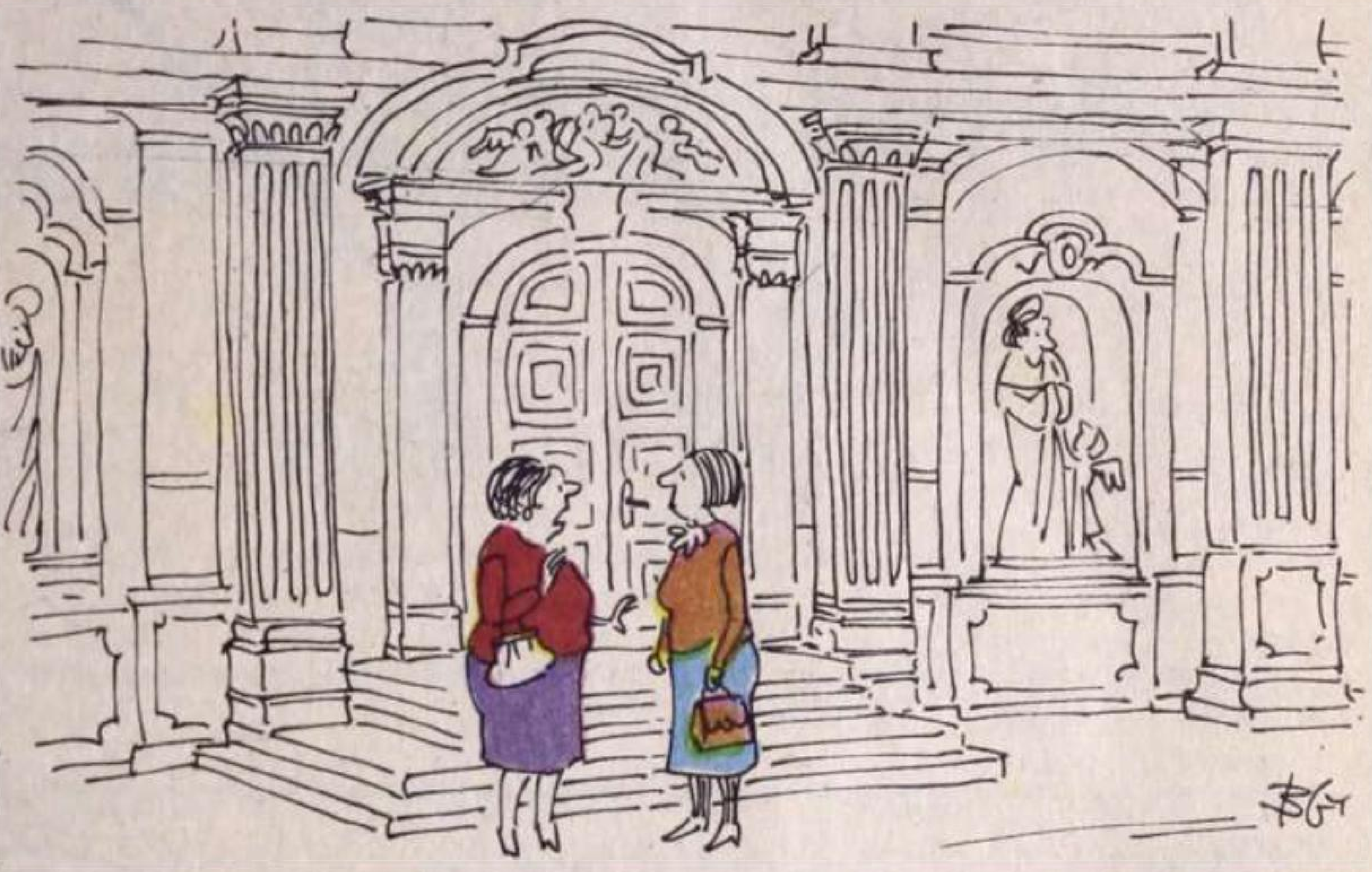

– Pedig vasárnap grízes tésztát akartam főzni . . .

– Inkább dicsekedjen a fiának, Rózsi néni, írja meg Kanadába, hogy folyton emelik a nyugdíját!

KENYÉRÁRAK

– Most már, ha megdobnak kővel, én bizony kővel dobom vissza!

Le vagyok szokva

Súlyos mulasztás történt. A napokban volt egy jelentős évforduló és semmi megemlékezés. Pedig kerek évforduló volt, ennek ellenére se vezércikk, se nagygyűlés, se díszszemle.

Még szerencse, hogy a feleségem nem feledkezett meg róla. Estére az alkalomhoz illően kiöltözött és behozta az ünnepi tortát, amely stílusosan dohánybarna volt, rajta öt fehér rudacska.

— Gyújtsd meg őket — mondta meghatottan. — Öt éve, hogy nem gyújtottál rá. Öt éve, hogy nem büdösíted a lakást, nem égeted ki a szőnyeget, nem hamuzod le a kutyát.

Elérzékenyülve néztünk egymás szemébe, majd meggyújtottam a torta gyertyáit. A lángok szelíd fényében felidéztük azt a régmúlt történelmi napot, amelyiken felhagytam átkos szenvedélyemmel.

— Mintha csak ma lett volna, pedig lám, öt teljes évet őrölt le azóta az örökmozgó időmalom — szóltam keresetlen szavakkal. És mintegy kívülről láttam az öt évvel előtti tenmagam, amint undorító mohósággal a szememben cigaretta után nyúlok, nikotintól sárga ujjaimmal megragadom, rágyújtok, leszívom a kártékony

füstöt kátránytól fekete tüdőmre; még ennyi idő után is kiráz a hideg, ha csak rágondolok.

— Emlékszel még, hogy miért hagytad abba? — kérdezte gyengéden a feleségem.

Hogyne emlékeztem volna. A napi negyvenöt bagónál tartottam, lefekvés előtt még rágyújtottam a negyvenhatodikra és a második slukknál minden elsötétült előttem. A sűrű feketeségben nagynehezen kiatapogattam a hamutartót, elnyomtam a cigarettát és megfogadtam, hogy soha többet nem gyújtok rá. A következő percben világos lett, mert csak rövid áramkimaradás volt, de én akkor már le voltam szokva.

A feleségem eleinte nem vette komolyan a dolgot, később gyanakodott, hogy biztos van valakim, aki utálja a bagó szagát, de a harmadik év végén már kezdett hinni az akaratomban.

Nem mondom, hogy könnyű volt. Három hónapig, valahányszor kívántam a cigarettát, elrágtam helyette egy almát. Hogy ne legyen egyhangú, váltogattam a márkákat. Dohányzó koromban Symphoniát és Marlborót szívtam vegyesen, most a jonatánt kevertem starkinggal, ha arra is ráuntam, előszedtem egy borízű rétesalmát. A végén már kínomban ráfanyalodtam a birsalmára és akkor éreztem, hogy nincs tovább. Tetőtől talpig átitatódtam almasavval.

Törni kezdtem a fejem, hogy miképpen tudnék leszokni az almáról, minthogy már a napi negyvenöt-ötvennél tartottam. Valaki azt tanácsolta, hogy próbáljam meg helyettesíteni mással. Valahányszor kívánom az almát, szívjak el egy cigarettát. Logikusnak látszott, de addigra már attól a cigarettától is felfordult a gyomrom, amit más szívott.

Örömmel jelenthetem, hogy már ezen is túl vagyok. Nem cigarettázom, nem szivarozom, ám újabban egyre gyakrabban azon kapom magam, hogy pipás vagyok.

Ez egészen sajátos szenvedély, hiszen minél kevesebb a dohány, annál inkább füstölög az ember. Csak azt tudnám, hogy erről hogy lehet leszokni.

Árkus József

Hírek a világbajnokságról:

PÁRBAJTŐRÖZŐINKET TŐRBE CSALTÁK – KARDVÍVÓINKAT KARDÉLRE HÁNYTÁK

– Hallotta, hogy a tanácselnökünkért kétmillió dollárt ígérnek egy nyugati városban?

– Jó húzás volt ilyenkor emelni a fűtőanyagok árát, az ember rosszul lesz, ha a kályha duruzsolására gondol.

SZILÁNKOK

NŐI DOLGOK

— Megválasztottak egy szépségverseny zsűrielnöknőjének, de miért nem én lettem a királynő?

RANGKÓRSÁG

— Mindenkinek van ellensége. Az enyém sajnos nem a rangomnak megfelelő.

ÁLLATBARÁT

— Vettem egy csomag rovarirtót, de nincs szívem használni.

TÍPUS

— Halló, taxi! Hajtson ahová akar, de siessen, mert nem szeretnék elkésni.

VIGASZ

— Önnek mindig tele van az erszénye, az én pénztárcám üres, de nézze meg, micsoda bőr, milyen kitűnő minőség!

KÖNYVÜZLETBEN

— Milyen könyvet parancsol?

— Ilyesmire nincs pénzem, csak minden krimiben megnézem, hogy ki a gyilkos.

EGYÉNISÉG

— A szüleim és a rokonság annyira ellenezte a házasságom Ildivel, hogy csak azért is feleségül vettem. 50 éve élünk együtt harmonikusan, de apám azt mondja, egyszer még megbánom.

DÜHÖS FÉRJ

— Ilona! Ez nem az a férfi, akit tegnap az ágyad alatt találtam!

TITOK

Z. harmincéves korában meghalt. Így magával vitte szegény a hosszú élet titkát.

SÍRFELIRAT

AZ ÉLETEM EGYETLEN ÉRTELME VOLT: EMBERTÁRSAIM BOSSZANTÁSA . . .

PANASZ

— Ilyen magas beosztással nagyfröccs helyett csak egy kisfröccsöt fizetsz?!

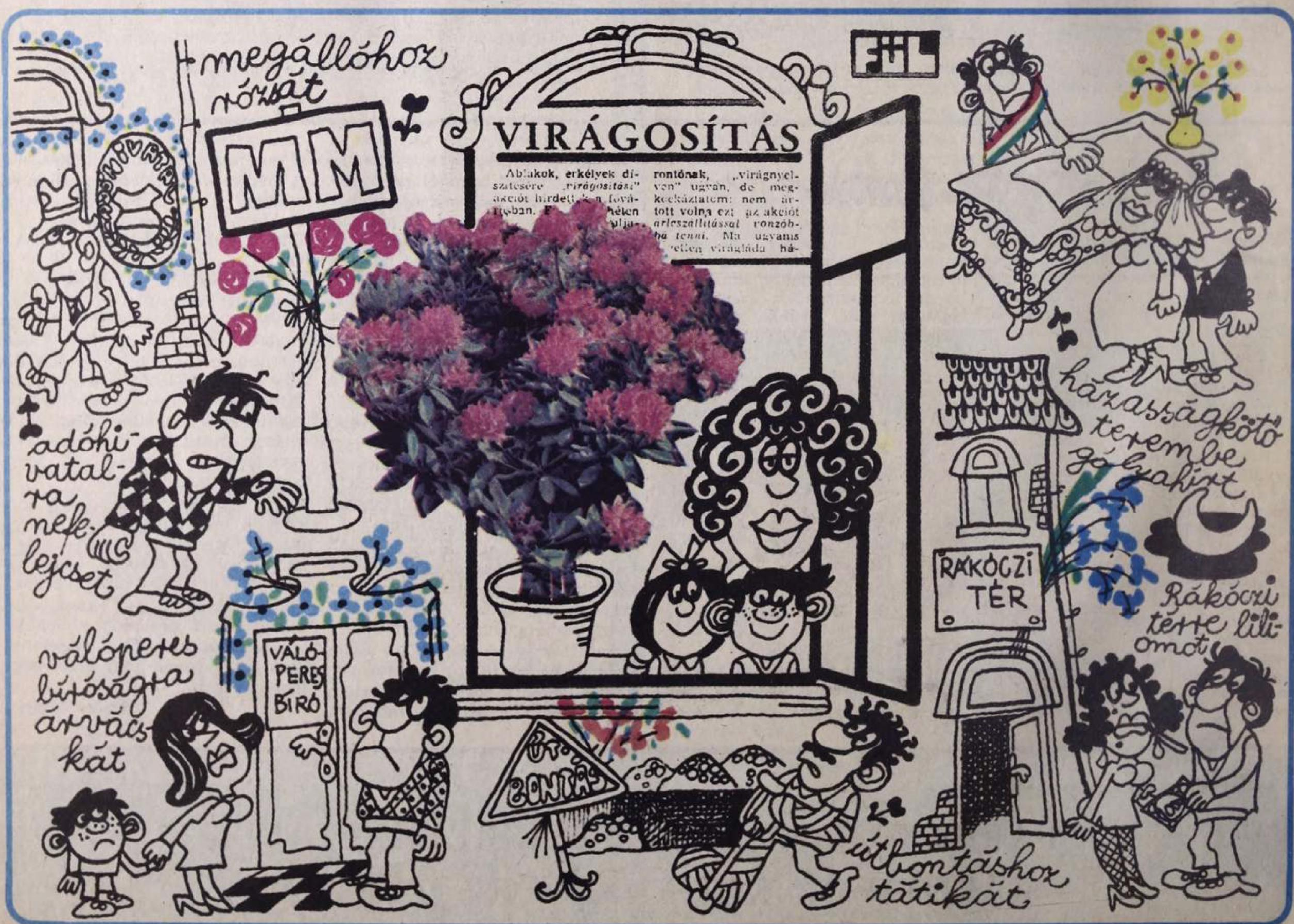
EGY MŰVÉSZ

— Én senkinek sem adok autogramot, mert megtudnák, hogy milyen ronda\u0301n írok.

SÉRTŐDÉS

— Talán elnézést kérne, amiért megsértettem!

Galambos Szilveszter

– Megint kapott nyugdíj-kiegészítést!

– Új gyógyszert nem fedeztem fel, de egy csomó ételről sikerült kimutatni, hogy ártalmas...

MI A GÖMBVILLÁM?

— Uram, Ön első megközelítésre tanult embernek látszik, így bizonyára tudja, mi az a titokzatos jelenség, amelyet a szakirodalom egyszerűen csak gömbvillámnak nevez?

— Kérem, nagyon szívesen. A gömbvillámot én személyesen is igen jól ismerem, annak idején, negyvenhét évvel ezelőtt egy iskolába jártunk, a Behörffy Rezömér polgáriba. Kicsi, szemüveges, nem túl buta fiú volt, ha jól emlékszem vörös volt a haja, esetleg fekete...

— Uram, ha nem sértem meg: a gömbvillám egy rejtélyes természeti jelenség. Akik eddig látták, azt állítják, hogy gömbalakú, állítólag innen kapta a nevét.

— Igen, jól tetszik állítani a tényt. Valóban gömbalakú, de az a helyzet, hogy most, amikor még dúl az átigazolási időszak, egy gömbvillámért legföljebb másfélmillió forintot kérhet az egyesülete. Feltéve, ha a gömbvillám elsőosztályú és válogatott. Vannak esetek, amikor 6,5—9 milliót is lehet adni egy gömbvillámért, de hogy milyen esetekben, azt senki sem érti.

— Uram, Ön nem a gömbvillámról beszél, hanem a futballról, az MLSZ furcsa és kiismerhetetlen átigazolási szabályairól.

— Jól van, értem a kérdést. Mint régi vadásznak, nekem az a véleményem, hogy a gömbvillámot puskavégre kell kapni és le kell lőni! Nem kell nyafogni, nyavalyogni, hogy altató injekciókkal elkábítsuk, meg hasonlók. Durr bele és volt gömbvillám, nincs gömbvillám.

— Uram, Ön úgy beszél, mint egy vadász, aki külhonból idetévedt medvékre és pumákra specializálta magát.

— Talán igaza van, most, hogy kicsit jobban belegondolok, már határozottan világos, hol láttam a gömbvillámot. Egy maszek játékbolt kirakatában. Képzelje csak, az az élelmes maszek nem átallott hordozható, önjáró, asztali zsebteleppel üzemelő gömbvillámot a piacra dobni! Ráadásul műanyagból! Tudja maga, meddig tart egy műanyag gömbvillám? Legföljebb két hétig, aztán lehet a gyereknek újat venni!

— Uram, Ön igazán jártas a gömbvillám-ügyben! Nem tudná véletlenül megmondani, mi az a gömbvillám?

— Hogyne kérem, ha csak ez az óhaj, tessék! Közel húsz éve vagyok a pályán, tekerem a gitárt a színpadon, mi voltunk kéremalássan a lázadó nemzedék, instállom. Akkor is volt már gömbvillám, csak még nem lehetett írni róla. Azt akarták, hogy vágassa le a hosszú haját és vegye le azt a jampec farmernadrágot. A gömbvillám, kezicsókolom, persze beintett! Azt mondta: no! Mert akkoriban angolul énekeltünk a deszkákon, ez volt a lázadás. Ez a *no*, ha jól emlékszem, magyarul azt jelenti, hogy: *igen*. Persze, lehet, hogy azt: *habár*. Régen volt, már csak a gömbvillámra emlékszem, de arra aztán, kérném tisztelettel, nagyon.

— Uram, Ön mint elmélyült elme, a gömbvillám-jelenség mélyrétegeibe vezetett el bennünket. Hálásak lennénk, úgyis mint közvélemény, úgyis mint leendő utókor, ha kerekperec, kertelés nélkül a képünkbe vágná, mi is az a gömbvillám.

— Ezt maguknak nagyon is tudniuk kell, hiszen a csapból is ez folyik. Egyfajta narkotikum, ismertebb nevén kábítószer, amely egyre aggasztóbb méretekben fertőzi ifjúságunkat. Én magam egyébként ismerem a témát, hiszen tagja voltam annak az egyszemélyes bizottságnak, amely akkoriban megtiltotta, hogy beszéljünk a gömbvillámról. Én kérem, azt mondtam, hogy amiről nem beszélünk, az nincs! Ezt a kérdést ma is ugyanúgy látom, csak amióta sok az ezzel kapcsolatos tragédia, az az álláspontom, hogy amiről beszélünk, az van. Ezért beszélünk mostanában annyit a kábítószeres, drogos gömbvillámról, mert van. Én azt is vállalom, hogy most én vagyok az, aki engedélyezi, hogy beszéljünk róla!

— Uram, segített egy seregnyi kételyt eloszlatni, azaz, irodalmi kifejezéssel élve: hamvába holtani. Ha lenne olyan kedves elmagyarázná nekünk, laikusoknak, mi is az a gömbvillám?

— Nagyon egyszerű. A jelen helyzet, melyet gazdaságinak, vagy másként rossznak is nevezhetünk, a gömbvillám miatt állott elő. A gömbvillám miatt rossz a termelés hatékonysága, az ipar struktúrája, ezért magas az államháztartás hiánya, az egyensúlyi helyzet állapotát, melyet mindenki ismer, ugyancsak a gömbvillám idézi elő. Tisztelt elvtársak, újságolvasók, emberek! Mindenkit megnyugtatok: mi mindent tudunk a gömbvillámról. Sokkal többet, mint ő tud rólunk. Csak egyet nem tudunk: azt, hogy mitől van a gömbvillám!

Föld. S. Péter

VAKÁCIÓ-KÓRTAN

– Nyugi, nagyi, már csak pár hét és vége van!

EGYMILLIÓ VENDÉG

– Most már biztosan sós vizű a magyar tenger...!

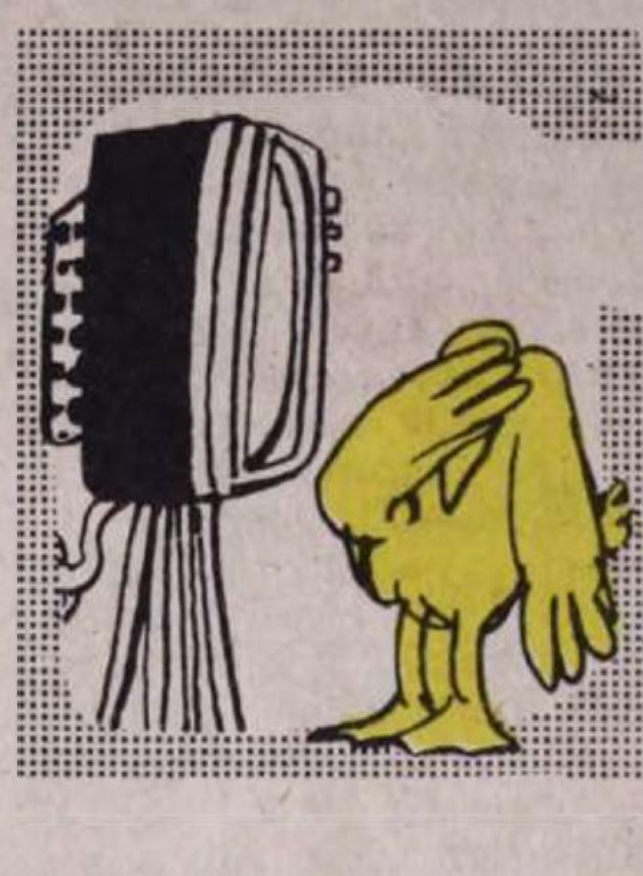
Orvosi közlemény: terjed a vashiánybetegség

STIMMEL! MÁR EGY VASUNK SINCS!

HŐSÉG

KÁNIKULA ÉS KUGLI

A júliusi rekord-kánikula erősen rányomta bélyegét a tévé műsorára is. A hónap utolsó előtti hete — ilyen szempontból — a műsorszerkesztés bravúrja volt: teljes szinkron a fejbekólintó meleg és a hasonlóképpen frissítő képernyő között. Ez volt az a hét, amikor már a krimiben sem volt egy fránya gyilkosság sem, s egyetlen reményünk az maradt, hogy a balhalf-kinézetű Matulát sosem engedik ki a sittről. (Rossz volt nézni egyébként a korpulens Renz ügyvéd erőlködését ekkora melegben.)

Az átlagosnál több volt azonban a kugli! (Nem mondhatok ezúttal — jó magyarsággal — tekét, mivel Teke néven *még* nincs együttesünk és a Mozart-tekét sem lehetett volna egykönnyen eladniuk osztrák játszópajtásainknak.) — Tehát a Kugli együttesről van szó, amely — hátán a poptarisznyával — vállalta a kábítószerezés bacilusgazda-szerepét. Mert a Családi kör nevelő célzatú játékfilmjéből az derült ki, hogy minden narkós egy koncertről indul el és — akár a kugligolyó — oda is torkollik. Nos, az mégsem Kugliék számlájára írandó, hogy a film a didaktika előre gyártott elemeiből épült fel, és sémái ha nem is kábítóak —, mindenesetre bágyasztóak voltak. — A másik kugli salzburgi illetőségű és Mozart névre hallgat. (Félreértés elkerülése végett: a nagy klasszikus zeneszerző nem a marcipános golyócskákról kapta a nevét, hanem éppen fordítva.) Ez a Mozart-kugli a magyar paprikának lett ezúttal versenytársa a Szomszédolás vetélkedőjében. Ami viszont elgondolkodtatott a verseny folyamán: miért kellett mindkét népbeli értelmiségieknek utcai árusi erényeket villogtatniuk? Csak nem egyfajta futurológiai prognózis akart ez lenni? Avagy netán máris az életből lestük el a jelenetet? Hm. Majdnem ugyanennyire zavarbaejtő volt az a feladat is, amelyben egymás populációját élősúlyban tanulmányozták a versenyzők és kedves erőszakossággal terelték fel az utcai mázsára a gyanútlan járókelőket.

Végül is győztünk persze, s ugyebár ez a lényeg. No de ennek is megvan az oka, s az nem a paprika népszerűségében rejlik. Sokkal inkább abban, hogy nálunk a csinos fiatalasszonyok is akkora pofonokat tudnak adni, hogy a Práter sokat próbált masináját a frász kerülgette; és a kecskét is úgy lökjük meg, hogy a komputer azóta is pörögve számolja az impulzusokat.

Ilyenek voltunk az időközben — átmenetileg? — véget ért hőségben, amint azt a hűvös vasárnap estén megállapíthattuk: vagyis másfél évtizeddel fiatalabbak a 2. csatornán sugárzott hasoncímű filmnél —, ennyi telt el ugyanis a bemutató óta. Ezt nevezem frissítésnek!

Lux Alfréd

FOTÓSAROK

MINDEN LEHETSÉGES

Van aki a jég hátán is megél, s van olyan is, aki a saját hátán. Némelyikünk pedig a hátából kénytelen megélni.

Az ember jön-megy a világban és eközben eszébe jut egy, s más. Ha éppen rossz napja van, pirosra festi a haját, ha jó napot fogott ki, feltalálja a kettes számrendszert. Minden lehetséges. Még az is, hogy a hátára aggat néhány kiló száraz növényt és elindul. Megy, mendegél, még egy Trabant mellett is elhalad, de nem áll meg.

Vissza sem néz, a háta mögött úgysincs már semmi, csak néhány fa, melyet a tanult emberiség erdőnek nevez. De mit kezdjen az ember egy erdővel? Csak púp lenne a hátán! A Trabant még csak-csak, az legalább kétütemű, de az erdő jobban teszi, ha ottmarad, ahol van.

A háta mögött semmi, hiszen már minden mögötte van.

Ahová megy, ott azonban még minden lehetséges.

efespé

(Pető Zsuzsa felvétele)

ÉPÍTÉSZETI VITA

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

— Vennünk kell egy új várostérképet — mondja a turista a feleségének.

— Miért?

— Mert ezt a régit már teljesen végigjártuk.

*

— És mivel a bárányka nem volt jó, megette a farkas! — fejezi be a nagymama az esti mesét.

— És ha jó lett volna, mi ettük volna meg? — kérdezi az unoka.

HORGÁSZZSÁKMÁNY

ÉS A FOGYASZTÓKAT

SZÍNVONAL

MAGÁNKIADÁS

– Ki mindenki fog beperelni, fiacskám?

I ♥ GÖRGEY!

Miután egy úttörőcsapat felvette Görgey Artúr nevét, ismét összecsaptak a vélemények a neves tábornok személye körül. Előre szeretném bocsátani, hogy ebben a vitában én Görgey mellett teszem le a voksomat. (Már hogy én is letegyek valamit.)

Szimpátiámat elsősorban az indokolja, hogy tudom, milyen nehéz volt akkoriban a legfelsőbb vezetők dolga. Az ország igen súlyos gazdasági helyzetben volt, hiszen alig ért véget a reformkor.

A kohászat termelését radikálisan csökkenteni kellett, mert a magyar termékek nem voltak exportképesek. Gábor Áron rézágyúi például — bármennyire is fel voltak virágozva — elmaradtak a nyugati csúcstechnikáktól.

Az időjárás sem kedvezett a mezőgazdaságnak. A korabeli meteorológusok feljegyezték, hogy egyfolytában esett az eső karikára, s még Kossuth Lajos kalapjára is jutott belőle.

Ráadásul pont mikor a legnagyobb pácban voltunk, akkor kezdtünk hozzá a már régóta dédelgetett pénzügyi reform végrehajtásához. A pénz elértéktelenedése miatt a jó bankóból sok apró Kossuth bankót csináltunk.

Bajok voltak az idegenforgalommal is, sok utazó csak tranzit útvonalnak tekintette hazánkat. Például a szomszédos Jellasich-Tours csoportjaival csak pár vendégéjszakát töltött Pákozd környékén, és máris futottak tovább Bécs felé.

A közvélemény nem mindenben osztotta a legfelsőbb vezetők nézeteit, s az emberek fülük botját sem mozdították, amikor a kormány szóvivője minden második csütörtökön bejelentette, hogy elfogyott a regiment.

Képzelhetik, hogy ilyen körülmények között milyen nehéz volt az ország legfelsőbb vezetőinek a dolga. Persze lehet, hogy nem Görgey volt a legalkalmasabb a hadvezéri posztra, de igen szorgalmas volt, mindig az ütemterv szerint vette ki az évi rendes szabadságát, a külföldi delegációk látogatásakor igen illedelmesen viselkedett, s komoly múlt is állt mögötte.

No meg egy ilyen magas rangú hadvezért nem is olyan könnyű egyik napról a másikra — érdemei elismerésével — leváltani. Ahhoz legalább egy külföldi léghajónak kellett volna leszállnia a Pilvax kávéház kerthelyiségében.

Különben is, ha leváltják, kit tesznek a helyére? Az indulatos Szemerét, vagy a nyilvánvalóan külföldi orientációjú Bem apót?

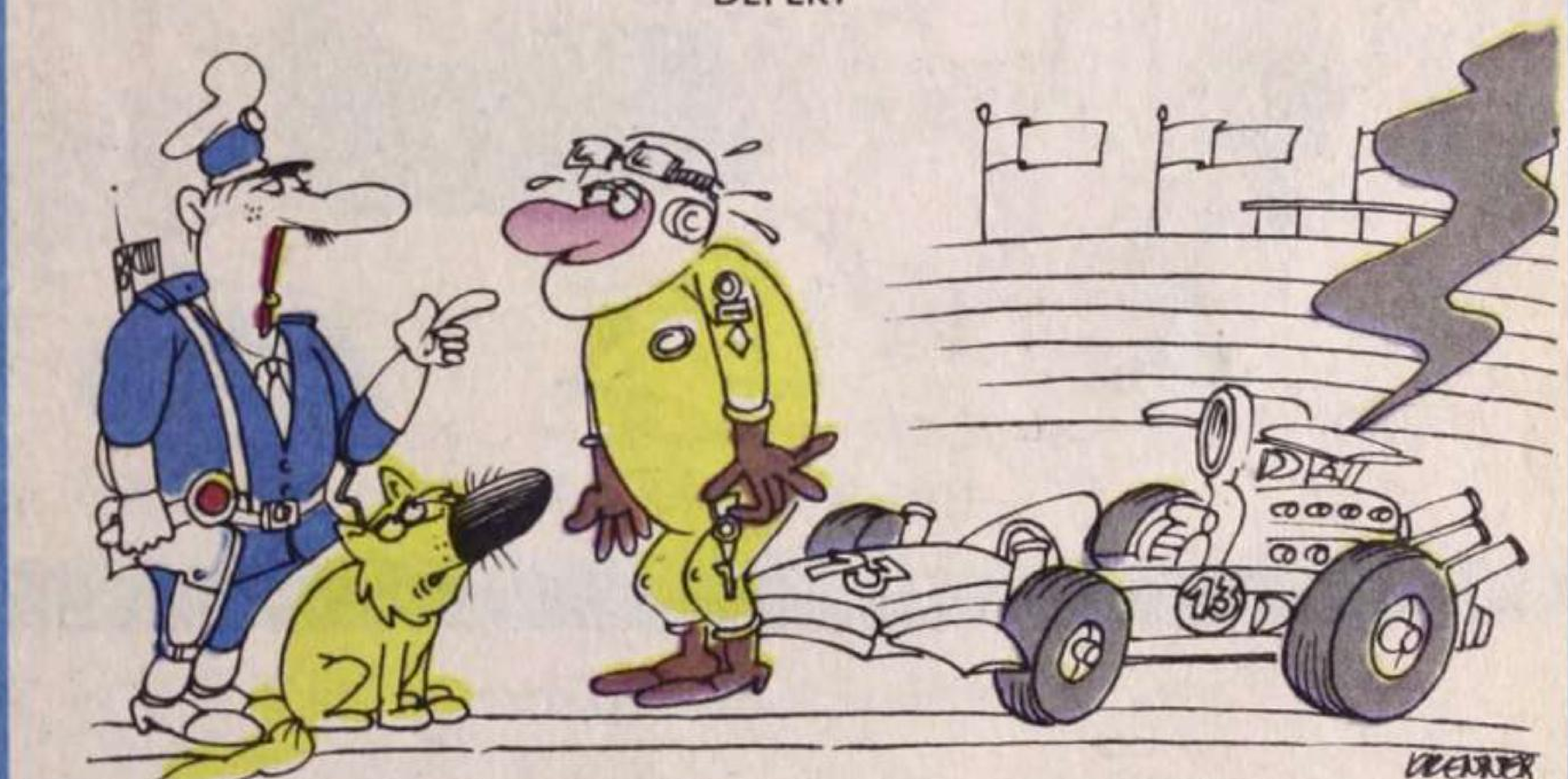
Átgondolt döntés volt tehát, hogy Görgey a helyén maradt, sőt más fontos megbízatást is kapott. Ezt a tőle elvárható színvonalon meg is oldotta. Világos?

Trunkó Barnabás

KRENNER ISTVÁN:

DEFEKT

– És az elakadásjelző háromszög hol van?

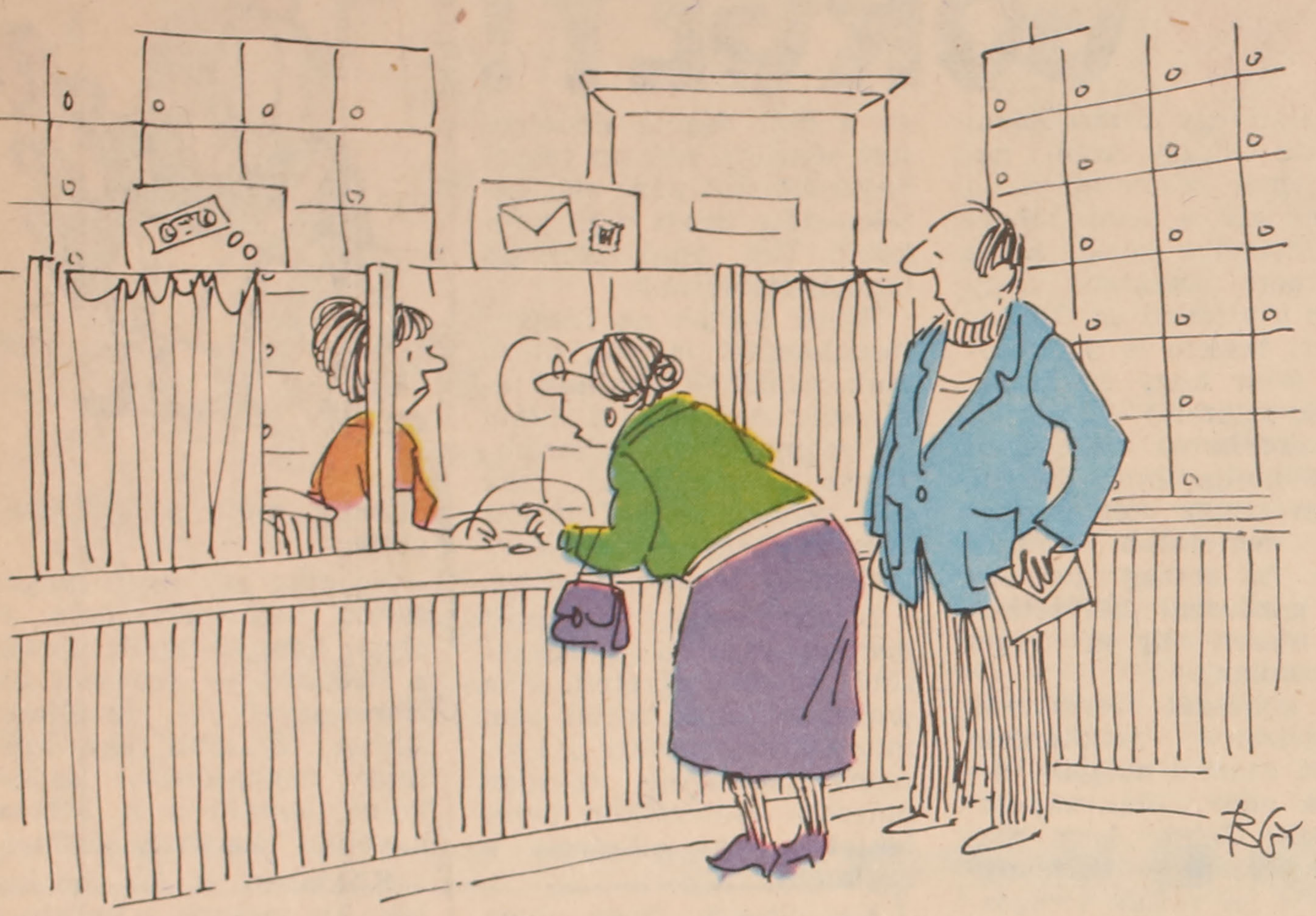
MAGYARÁZAT

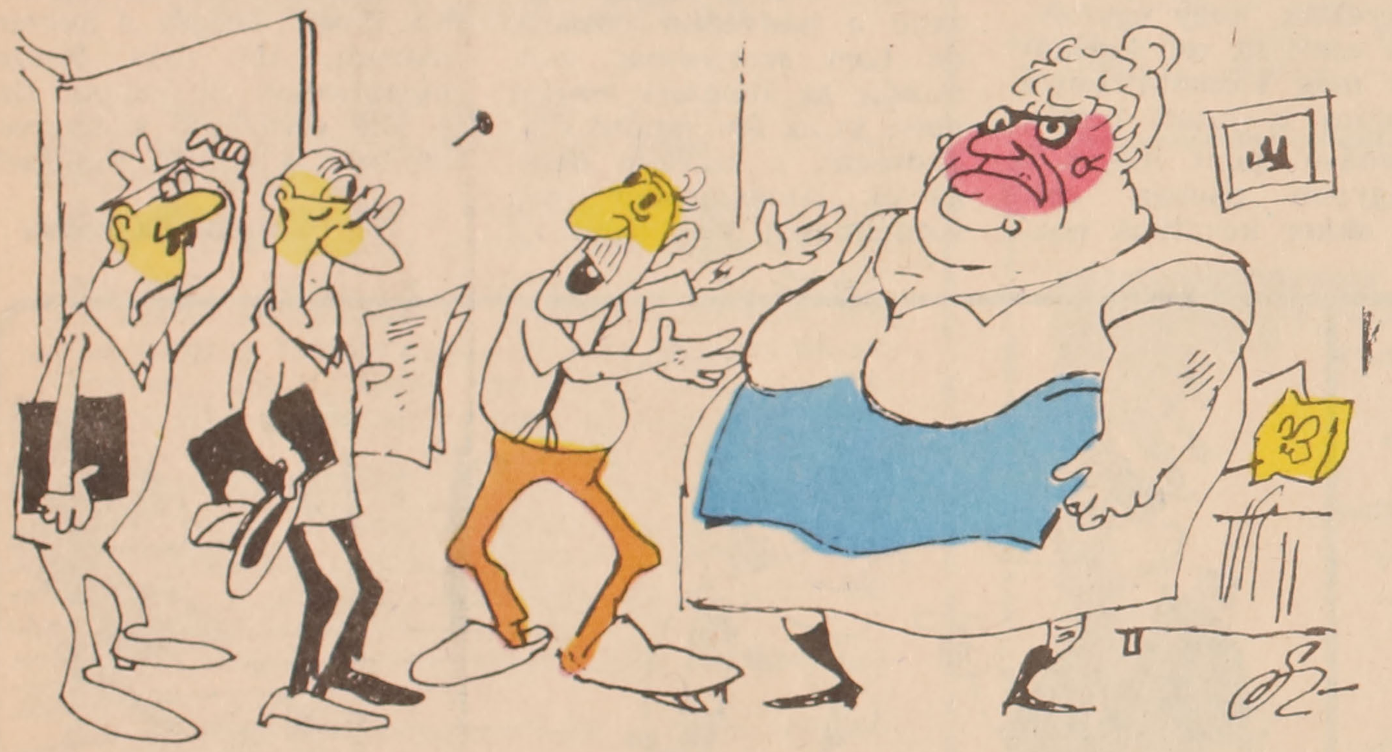
– Mi magyarok azért nem indulunk, mert nem férünk bele egy ilyen karcsú versenyautóba . . .

AMÍG A KÉSZLET TART

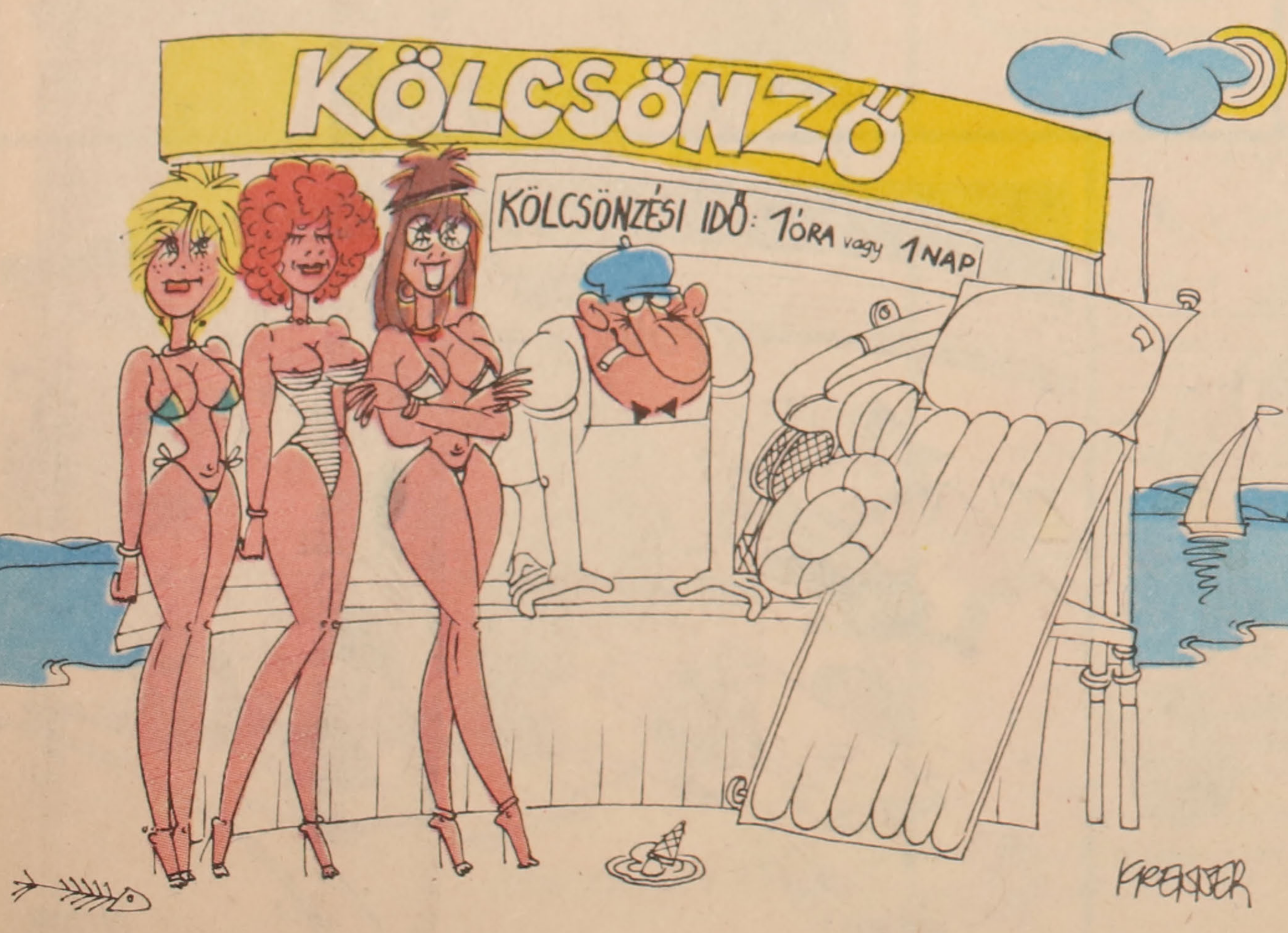

— Kérem szépen, ez a régi ötforintos már legalább öt-húszat ér!

— Tessék, foglalják le őt!

FEJLŐDŐ SZOLGÁLTATÁSOK

A LEGKISEBB FIÚ

— Elküldtük szerencsét próbálni, hátha talál egy olyan nyugati bankot, ahol még nem kértünk kölcsön...

AJAJAJ

Ültünk négyen és beszélgettünk. Lala, Gazsi, Menyus meg én. A helyzetről persze.

— Én speciel tudok egy viccet — szólt Lala és el is mesélte.

Arról volt szó, hogy az állampolgár elalszik és mikor húsz év múlva magához tér, örömmel hallja, már a menyországot is lehet interurbán hívni. Sőt, Szent Péter minden jelentkezőnek teljesíti egy kívánságát.

— Atyám — szól az állampolgár remegő hangon —, én mindig úgy szerettem volna milliomos lenni. Adj nekem egymillió forintot!

— Semmi gond — mondja az égi hang —, máris van egymillió forintod.

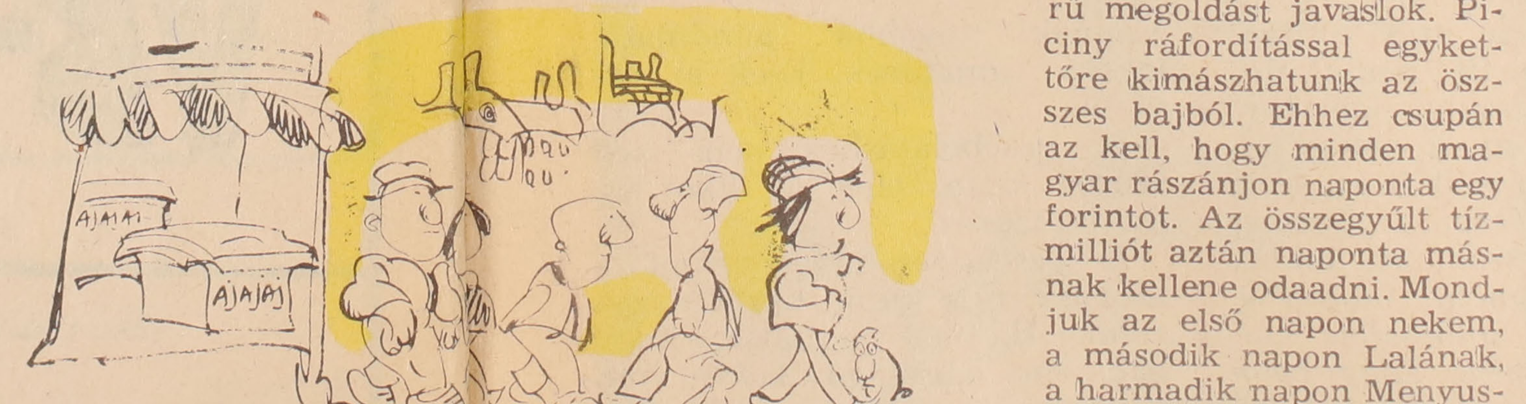
Az állampolgár könnyek között kezd hálálkodni, de akkor beleszól a kagylóba a központ:

— Három perc. Ha tovább akar beszélni, dobjon be még ötmilliót.

Jót kacagtunk, de arcunk komor maradt.

Kisvártatva Gazsi vette át a beszélgetés fonalát, továbbgombolyítandó.

— A Transzkonok tröszt hosszabb ideje ráfizetéssel működött. Ennek orvoslására elhatározták, hogy duplájára emelik közkedvelt termékük, az *aj* árát. És ezen a ponton Brabácsnak, a Transzkonok főkönyvelőjének furfangos ötlete támadt.

Úgy gondolta, hogy egyszerű trükkel nemhogy megduplázhatnák, hanem egycsapásra meghatszorozhatnák a tröszt bevételét.

— Az eljárás varázslatosan egyszerű — mondta Brabács. — Az *aj* árát duplájára emeljük, ugyanakkor a termék méretét felére csökkentjük. És apró gyémántok helyett rózsaburgonyával töltjük a belsejét. Ugyanakkor meg kell változtatnunk a termék nevét is. *Aj* helyett legyen mostantól fogva *ajaj* a márkajelzés.

— De miért? — kérdezte a tröszt igazgatója, akinek fő jellemvonásai közé tartozott, hogy soha semmit nem értett.

— Na ja — mondta Brabács. — Valamit a közönségnek is nyújtanunk kell.

Nemsokára újra duplájára emelték a termék árát, újra felére csökkentették a méretét, rózsaburgonya helyett átjátszott fűrészporral töltötték, viszont — valamit a közönségnek is — *ajaj* helyett most már *ajajajnak* kezdték nevezni.

— A Transzkonok tröszt — mondta szikla arccal Gazsi — ezek után hatezermillióbilliós veszteséggel zárta az évet.

— Hogyhogy? — kiáltottunk kórusban.

— A fogyasztók már az *ajajnál* abbahagyták a vásárlást.

Efelett jól elszomorodtunk, de nem tiszta szívből. Aztán Menyus kapott a szóba.

— Van tízmillió magyar — fordult hozzám —, te hányadik helyre sorolnád magadat?

— Nekem mindegy — mondtam —, lehetek akár a tízmilliomodik is.

— Akkor nagyon egyszerű megoldást javaslok. Piciny ráfordítással egykettőre kimászhatunk az összes bajból. Ehhez csupán az kell, hogy minden magyar rászánjon naponta egy forintot. Az összegyűlt tízmilliót aztán naponta másnak kellene odaadni. Mondjuk az első napon nekem, a második napon Lalának, a harmadik napon Menyusnak...

— Na én én? — hördültem, de joggal.

— Természetesen a tízmilliomodik napon kerülnél sorra. Nagyjából harmincezer év múlva. Igazi nagy ünnep lenne, mert körülbelül addigra fizetnénk ki az államadósságunkat is.

Mit tehetek? Várakozok türelemmel.

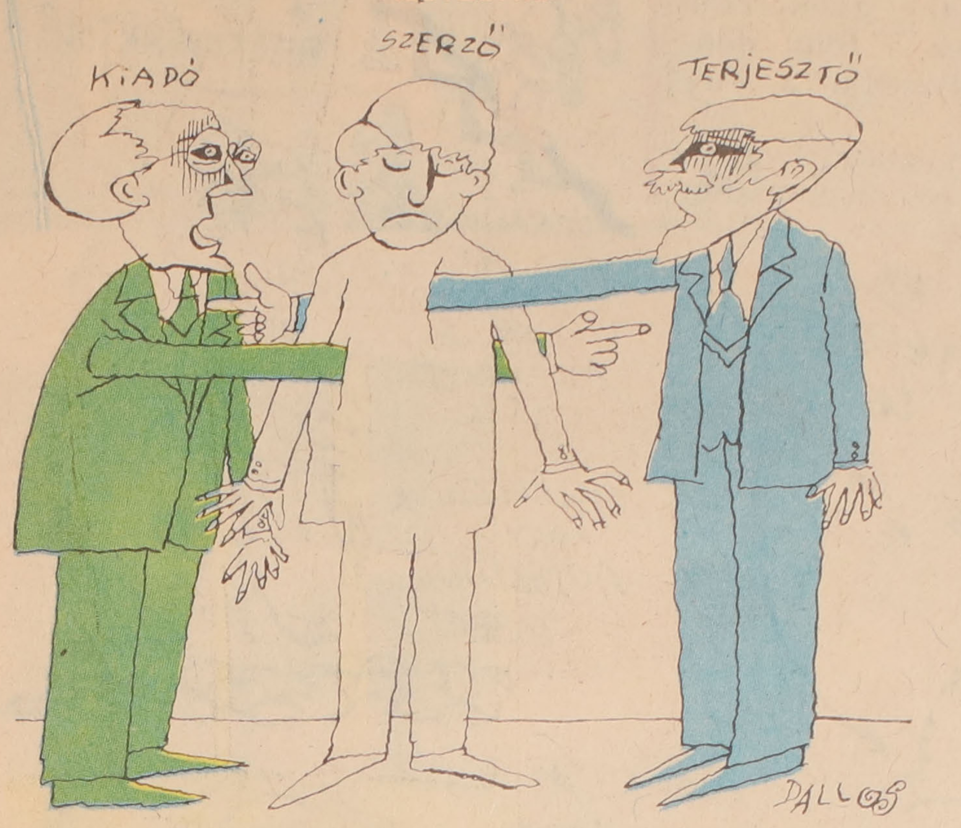
Amíg a készlet tart.

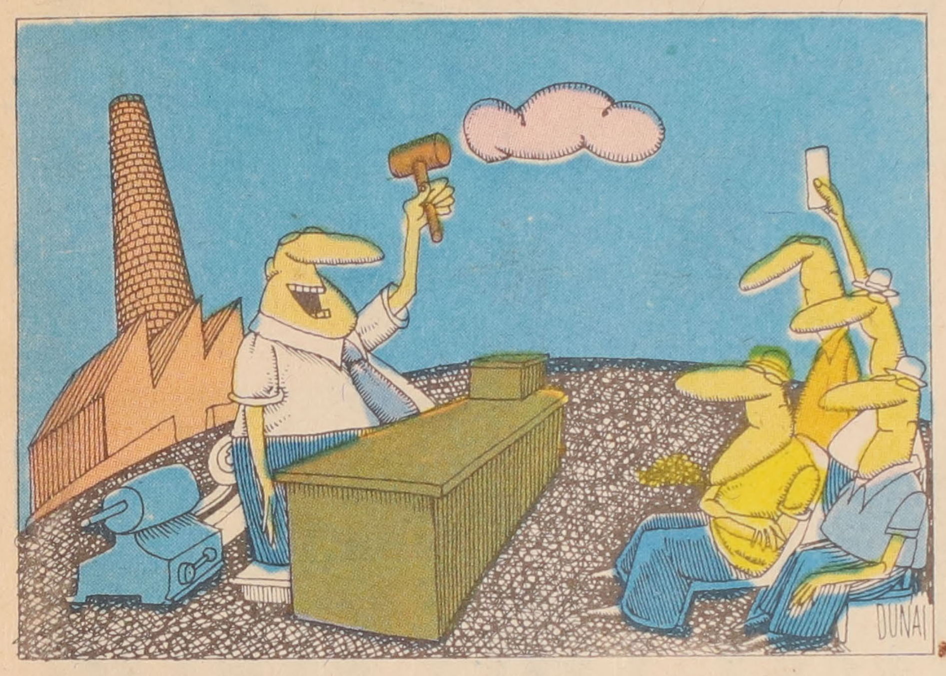
Mit tehetünk? Fizetünk keservesen.

Amíg a részlet tart...

Peterdi Pál

HELYZETKÉP

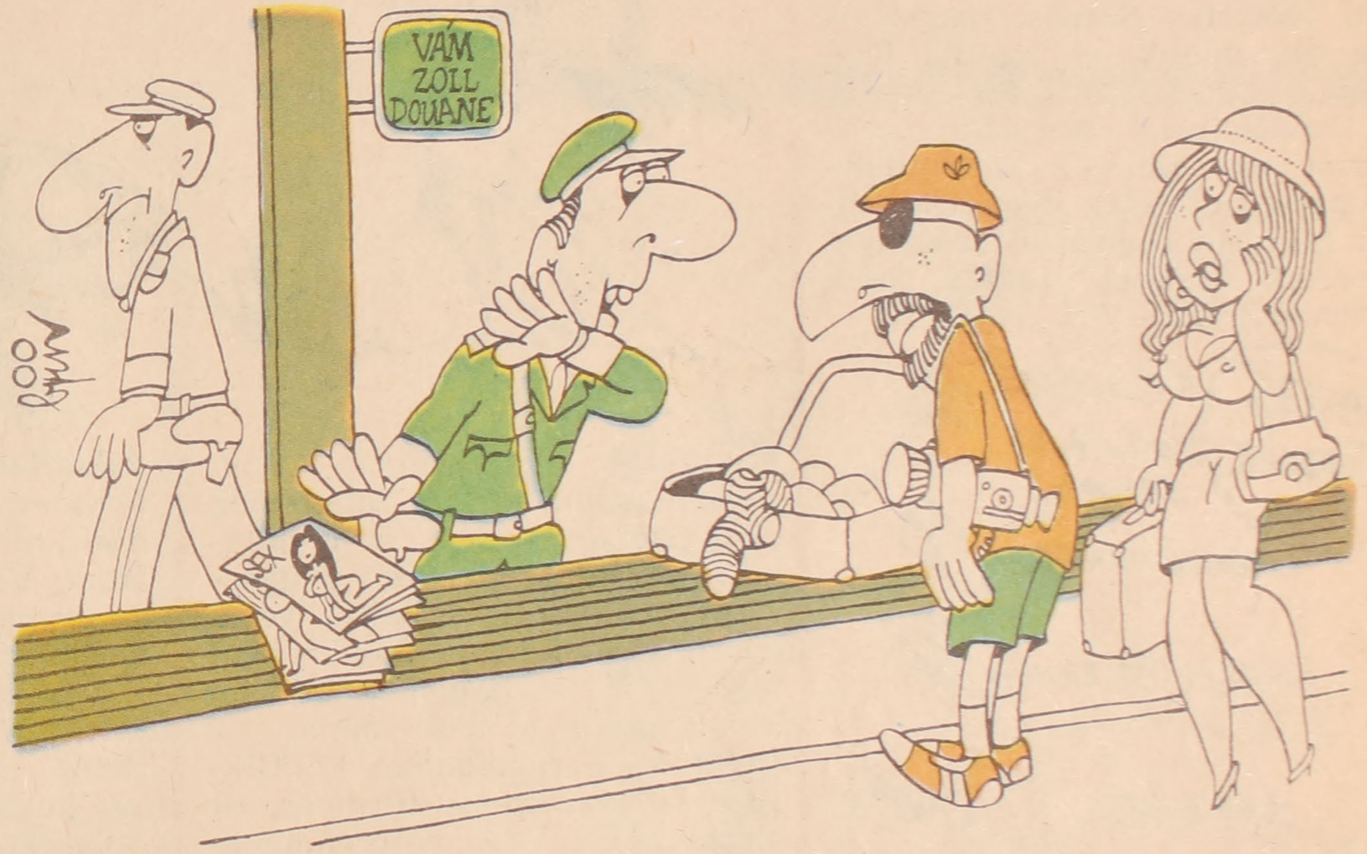

— Egy darab gyárkémény! Először, másodszor, harmadszor!

GYÓGYSZERSZÜKE

— Mester, csak néhány tablettát kellene legyártani keddig...

— Sajnálom, uram, pornót tilos az országba behozni! De adhatok egy tanácsot: vásároljon magyar magazinokat.

AZ UTOLSÓ SÜLT GALAMB

Feleki László

Kőkorszak

A kőkorszak, az a primitív történelmi kor, amikor az embert semmi más nem érdekli, csak a kő. Ilyen a pattintott kő, a kovakő és a vesekő.

Háromféle ember van: akinek már volt veseköve, akinek van veseköve és akinek még nincs veseköve. Van, akinek csak mintegy 120 éves korára fejlődne ki a köve, s ezt mértékletes életmóddal meg is lehet érni.

Hogyan lehet elkerülni a vesekövet? Szerencsével, tévedésből vagy meg nem születés segítségével.

Mitől van a vesekő? A lét határozza meg a vesekövet.

Minden veseköves büszkén elmondhatja, hogy az orvostudományban ismert legnagyobb fájdalmat érzi. Nem szabad beugrani más természetű betegeknek, akik ezt kétségbe vonják, és a saját fájdalmukat helyezik előtérbe. Sajnos, nagyzolók mindig voltak, és mindig lesznek.

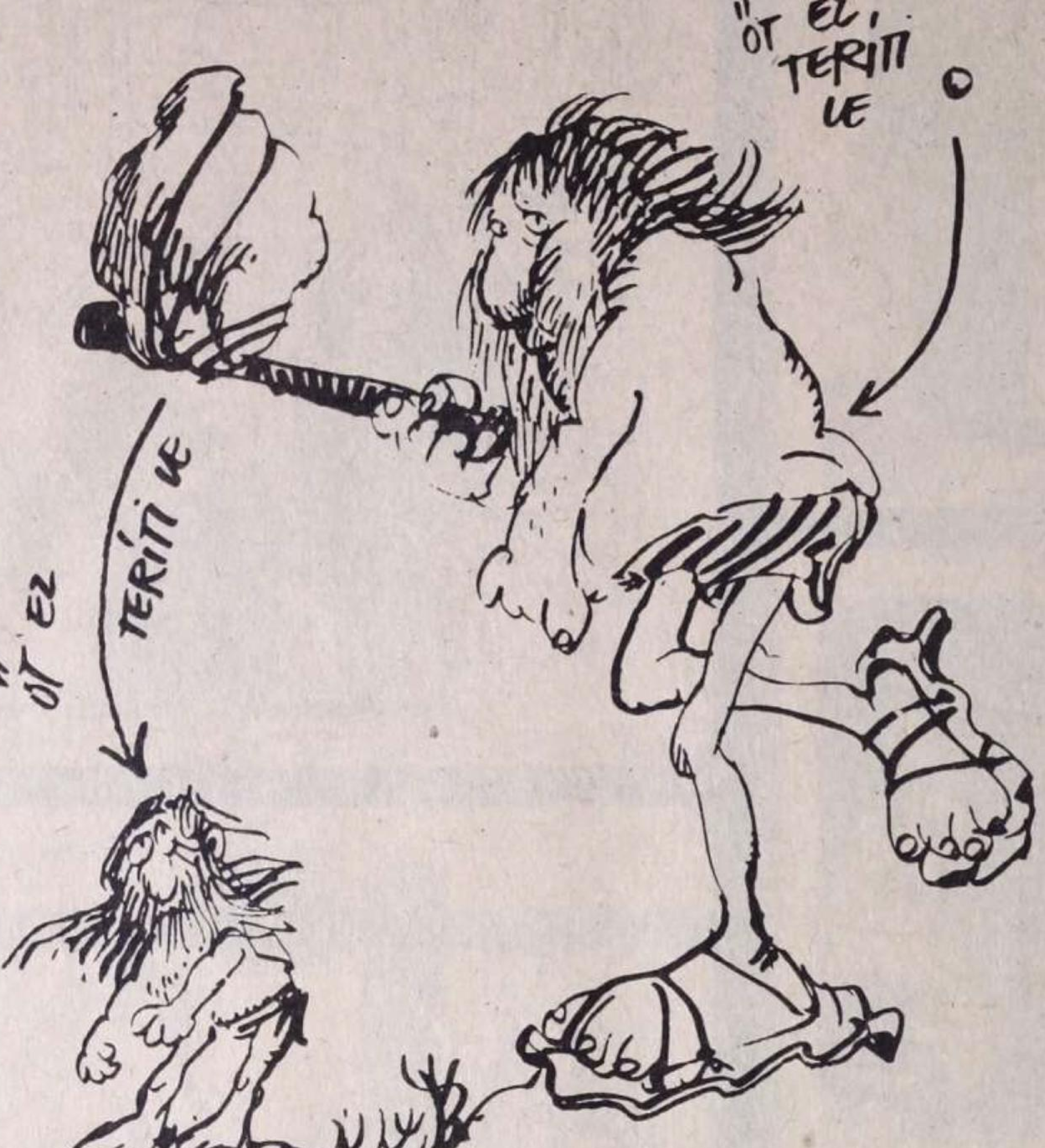
Csodálatosan bonyolult szervezet az emberé! Mennyiféleképpen tud beteg lenni! Egysejtű korában rendkívül szegényes keretek között tudott csak gyengélkedni. Van fejlődés!

A szervezet rejtélyes alkotókedvében hoz létre követ. Ezt a tevékenységet semmiféle művészeti irány vagy határozat nem befolyásolja. Öncélú, de nem elvont művészet, mert nagyon nehéz elvonni, mármint a követ.

Az a véleményem, hogy az irodalom, amely szívesen foglalkozik az emberi szenvedéssel, oktalanul elhanyagolja a vesegörcsöt mint drámai magot, holott ez a fájdalom talán még magát Lear királyt is gondolkodóba ejtené. Mert fáj a gyermeki hálátlanság is, de a vesegörcs még jobban fáj, s nem ugyanazon a helyen. Valóban kínzó dolog a lelki bánat, az egyén és a társadalom konfliktusa, a lelkiismeret-furdalás, de falra mászni csak veserohamoktól szoktak az emberek. Bocsásson meg nekem ezért Hamlet, Bánk bán, Raszkolnyikov, Jean Valjean, Othello, Rigoletto és bármelyik más szenvedő hős. Nem akarom lebecsülni kellemetlenségeiket, nem ők az okai annak, hogy irodalmunk nagyjai elhanyagolták műveikben a klinikai tüneteket. Hézagpótlásul már hozzáfogtam egy drámához, amelynek csúcspontján a főhőst hirtelen vesegörcs rohanja meg, ettől az illető jelleme, világnézete gyökeresen megváltozik, s ez a tény döntő módon befolyásolja a cselekményt is.

Sokszor csodálkoztam, hogyan sikerült végül is megmásznia valakinek az Eiger-csúcs hírhedt északi falát. Most már tudom, mi volt a bősz hegymászó titka. Veseköve volt, s ilyenkor a szenvedő az északi falat is megmássza.

A vesekő különben rázkódtatásra is eltávozhat. Van, aki ebből a célból sokat utazik autóbuszon és országutakon. Elég sajnálatos, hogy még nem méltányolták kellőképpen járműveink és útjaink jelentőségét vesegyógyászati szempontból.

Sportképtelenség: egy 3 milligrammos kő le tud teríteni egy 80 kilós férfit, pedig nincsenek is egy súlycsoportban.

Nem igaz, hogy a beteg haszontalan. Beteg nélkül kátyúba jutna az orvosképzés. Egyetemi klinikán viszont az ember nem beteg, hanem tananyag. Különös érzés, amikor az ember azt tapasztalja, hogy belőle meg is lehet bukni. A jó betegen holtig tanulnak.

A beteg orvosilag rövidesen teljes tájékozottságra tesz szert. Vannak a kórházakban nagytudású tanárok. Ezek a betegek.

Vannak továbbá jóindulatú, igyekvő amatőrök. Ezek az orvosok.

A vesébelátáshoz nem kell szúrós szem, elég a tükör is. Az is szúrós.

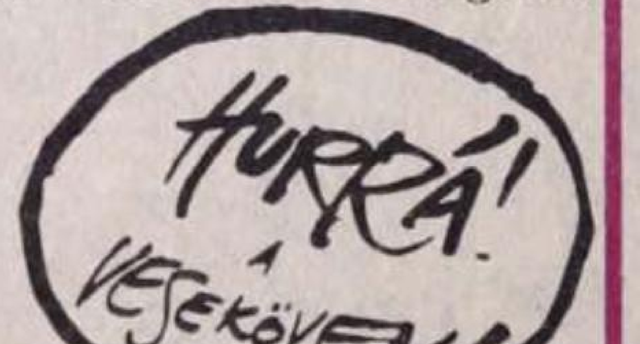
A veseköves olyan, mint a horgász. Egy kicsit szeret nagyzolni. Ha azt mutatja, hogy babszem nagyságú köve volt, állítását le kell százalékolni. Lehet, hogy csak borsó nagyságú volt a kő. Az orvostudomány különben mindent elkövet, hogy az embernek a veséjében kő kövön ne maradjon.

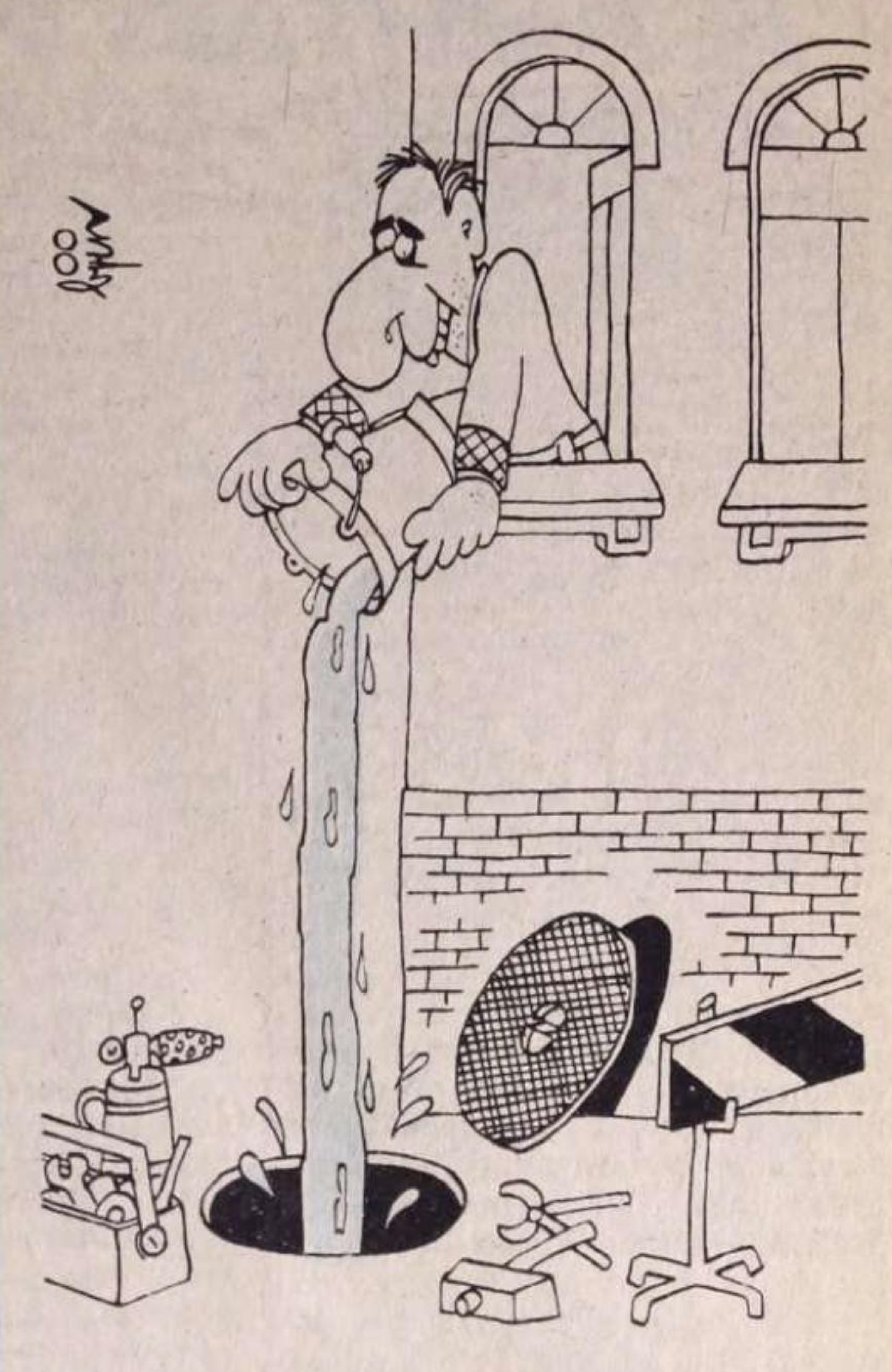

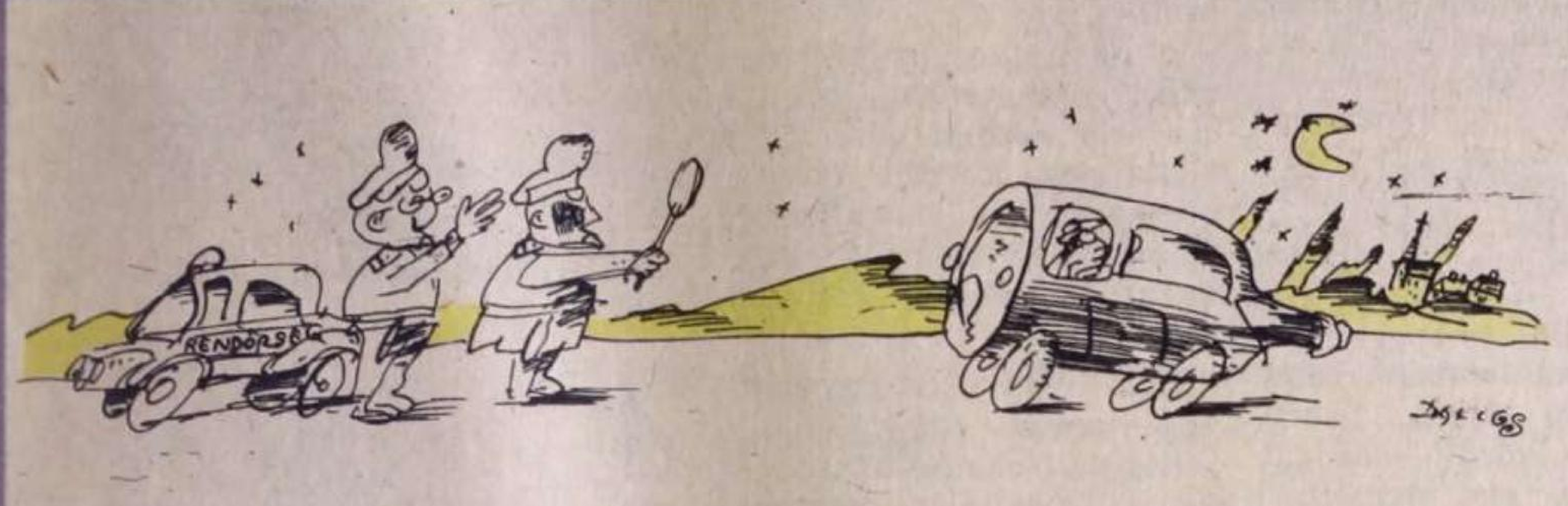

SAJDIK FERENC RAJZAI

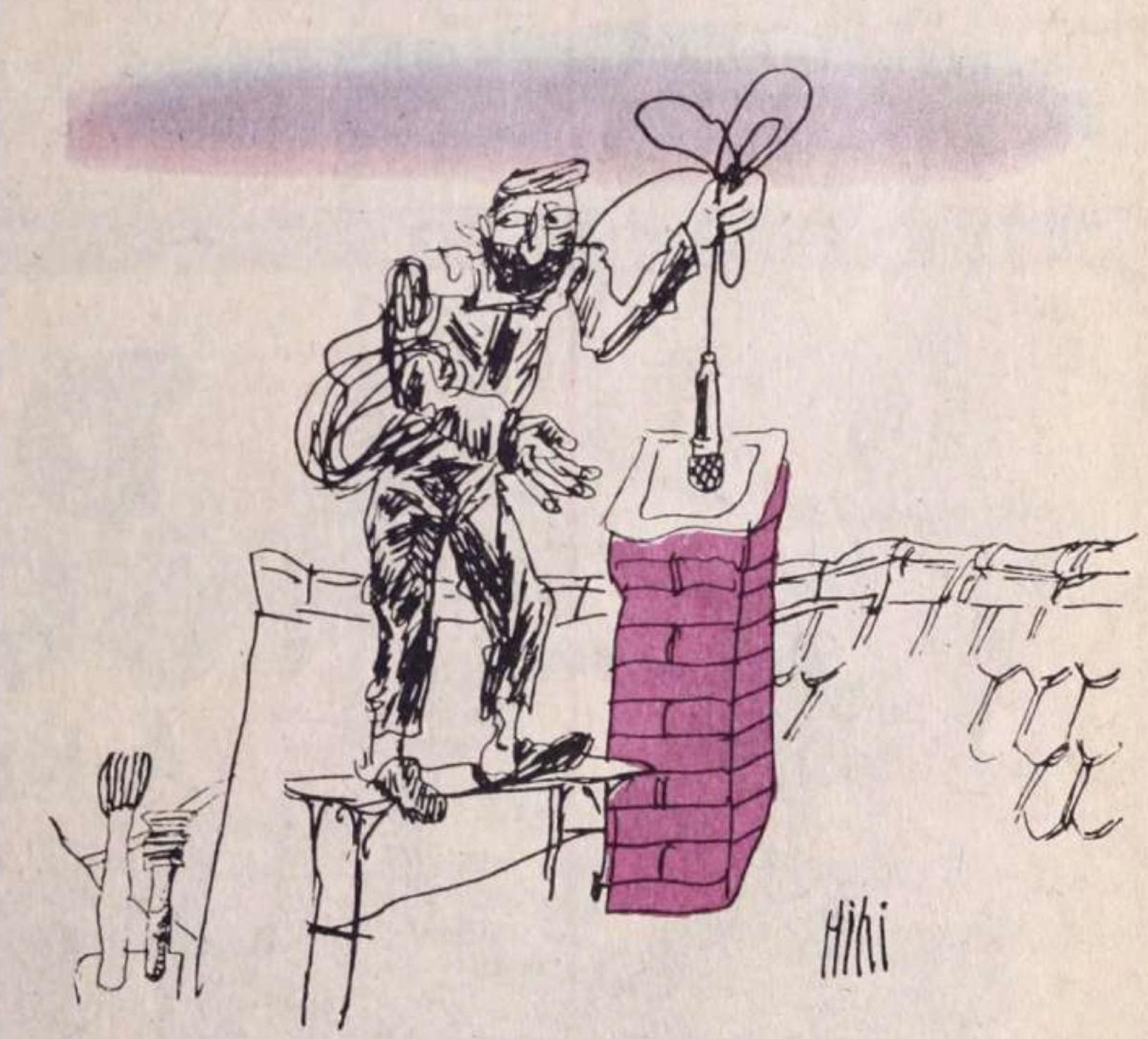

IMPOSZTOR

BRENNER,
BALÁZS-PIRI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
FÜLÖP,
LEHOCZKI

A MAGYAR CSODA

Pató elvtárs, az Egyesült Főművek vezérigazgatója megkövülten meredt az íróasztalával szemközti falon függő termelési grafikonra. Ugyanis annak a fránya vörös vonalnak a vége már-már a süppedős szőnyegpadlót döfködte.

— Ez már a vég — nyögte a vezér, s behunyta szemeit. — Ki kell találnom valamit...

Odakinn a gyárkémény optimista füstöt eregetett, mit sem sejtve arról, hogy az Egyesült Főművek egyetlen termékét, a pneumatikus virtiglit nem veszi a kutya sem. Pató elvtárs természetesen tudta ezt, igaz, ő nem is eregetett semmiféle füstöt... Nem volt egy füstölgős típus, világéletében a reform híve volt, amit az is bizonyít, hogy egyszerre torpantak meg mindketten, néhány évvel ezelőtt. De most ki kell találnia valamit! Egész eddigi pályafutását meghazudtolva agyában egymást követték a gondolatok...

Legelőször az jutott eszébe, hogy még aznap benősül a Toyota-konszernbe, de elvetette az ötletet. Egyrészt, mert nem tudott egy kukkot sem japánul, másrészt feltehetően Karola, derék hitvese sem örült volna ennek a megoldásnak. A termékszerkezetváltás sem jöhetett szóba, hiszen az tőkeigényes. Ők pedig a gombamód szaporodó valamennyi hazai banktól felvettek már célhitelt, amit fel is használtak, a pneumatikus virtigligyártás fejlesztésére. Mégse veszi a kutya sem!

Bizony, öreg este volt már, amikor a vezérigazgató alvajáróként kibotorkált a Főművek kapuján.

— Haza, nagyfőnök? — tárta ki szolgálatkészen a Volga ajtaját Tibor, az amatőr hegyibajnok.

— Haza, Tibikém — gömbölyödött a hátsó ülésre Pató.

— Igen ám, de csak fél deci benzinünk van! — rikkantotta a tettrekész pilóta.

— Gurulunk, ameddig gurulunk — sóhajtotta bölcsen az állami vezető, s kivételesen úgy is lett...

Ha hazáig nem is, a kistemplomig eldöcögött a Volga. Ott a vezérigazgató kiszállt a kocsiból, lopva körbepillantott, majd gyorsan besurrant a félig nyitott tölgyfaajtón. Amikor szeme hozzászokott a félhomályhoz és megállapította, hogy a templomban rajta kívül senki sincs ott az üzemi négyszög tagjai közül, aprókat nyögve letérdelt a feszület előtt.

És akkor csoda történt! Csábos tüllruhában, ezüstszárnyait csattogtatva megjelent előtte a saját anyósa!

— Idefigyuzz, te pupák — kezdte a földreszállt anyós. — Szívárogtassátok ki, hogy elsejétől felemelik annak a nyavalyás virtiglinek az árát. Venni fogják a népek, mint a cukrot.

Egy hét múlva a fődirinek el kellett ismernie, hogy a mamának megint igaza lett. A Főművek raktárkészletei addigra kiürültek, a virtigli-szaküzletek előtt hosszú sorok kanyarogtak. A Newsweek című amerikai hírmagazin külön mellékletet szentelt a magyar pneumatikus virtigligyártásnak, abból az alkalomból, hogy hazánk lett a világelső az egy főre jutó virtigliben.

Fölfigyeltek erre odakinn: a nyugatnémetek kisfogyasztású Opeleket ígértek a magyar virtigli ellentételezéseként.

És felfigyeltek erre idebenn: elsejétől tényleg felemelték a virtigli fogyasztói árát. De a folyamatot már nem lehetett megállítani...

A nemzetközi sajtó, beleértve a baráti orgánumokat is, a magyar csodáról kezdett cikkezni. Hála a virtiglinek, külföldi adósságainkat borravalóstól visszafizetjük, sőt bőkezű hitelekkel segítettük a gondokkal küszködő olajtermelő országokat.

Pató elvtárs, az Egyesült Főművek immár Állami-díjas vezérigazgatója elérzékenyülve simogatta az íróasztalán márványlapocskán álló bronzból öntött dísz-virtiglit.

— Csak azt tudnám — nyelt el szerényen egy büszke mosolyt a fődiri —, hogy mire lehet használni?

Walter Béla

— Hogyan érzed magad az új munkahelyeden?
— Attól tartok, nem tudok beilleszkedni a kollektívába...
— Miért?
— Mert az orvos eltiltott a szeszes italoktól!

AZ OLVASÓ OLDALA

ADÓVITA

HOLDBÉLI ZAGYVASÁGOK

Nem ismerem Kis Istvánt, de levelének kategorikus megállapításaiból úgy veszem ki, mintha a Holdon élne. Különösen az általánosításai bosszantanak. Szerinte az a fiatal, aki diszkóba jár, neveletlen fráter, aki nem butikos, annak máris tiszta a lelkiismerete, aki adózni fog, annak csupán egy gombócnyi fagylalt erejéig romlik az életszínvonala. És akkor ezt a sok szamárságot öszszehozza a reform, a kibontakozás történelmi jelentőségű programjával.

Az említett holdbéli lakos leveléből kiváltképp az a felhívás ragadott meg, amely szerint ne fanyalogjunk minden újtól, így az adózás bevezetésétől sem. Miért, aki fanyalog, az talán konzervatív beállítottságú? De hiszen a kormányzat is deklarálta, hogy a legközelebbi években áldozatokat kell hoznunk, s azzal is tisztában van, hogy emiatt az érintettek nem fognak üdvrivalgásba kitörni. Kis István viszont legszívesebben rendeletileg tiltaná be a „fanyalgást", talán még azt is javasolná, hogy tüntessék ki díjakkal a legmosolygósabb adófizetőket.

Én viszont szívesörömest elrendelném, hogy a zagyva gondolatok kiötlőit is adóztassák meg: akkor Kis Istvánnál igen hamarosan megjelenne a végrehajtó.

Dr. Pál János
Győr

BOLHAPIAC

KERESNEK: A Jézus Krisztus Szupersztár című musical angol nyelvű szövegét; — Orgona klaviatúrát; — Használt vagy üzemképtelen elektromos orgonát; — HO vasútmodell-egységet; — 1950 előtti, használt bélyegeket; — A Murphy törvénykönyve c. művet; — A Rakéta regényújság 1982 előtti, bekötött évfolyamait; — Végh Antal: Könyörtelenül, Zsoldos Péter: Ellenpont, Cronin: a II-es számú kórterem, Remarque: A három bajtárs és Stanislav Lem: Magellán felhő c. könyveit.

KÍNÁLNAK: 6 db valódi Lingel széket; — Egy kényelmes fotelt; — Háromajtós szekrényt; — Elektromos kézigyalut; — Körfűrészt; — Elektromos pumpát; — Az Ezermester 1960—1985 között megjelent évfolyamait; — A Hi-Fi Magazin 6., 9., 10., 11. számait; — Kétéves, nem törzskönyvezett, fekete, őzikefülű [illegible] kutyát; — Katonai sátorlapot.

CSERÉL[illegible]: Sinclair [illegible] tip. számítógépet írógépre; — A Jézus Krisztus Szupersztár c. musical magyar nyelvű szövegét angol nyelvű szövegre.

Az ajánlatokat, kívánságokat továbbra is levélben kérjük, pontos címmel, ha van, telefonszámmal. A közhírré tetetett holmik után munkanapokon 9 és 12 óra között a 335-718-as telefonszámon, a 4-es melléken lehet érdeklődni.

HA JÓ A KISHAJÓ...

Idős, nyugdíjas asszony vagyok. A nagy nyári melegben szívesen elmennék strandra, ha nem esne olyan nehezemre megközelíteni a Szabadság (Dagály) strandot. Tavaly azonban megszüntették az egyetlen kényelmes utazási lehetőséget, a kis vízibuszt, illetve annak kikötőjét. Igen sok fürdővendég vette igénybe, amellyel egészen a strand kapujáig lehetett utazni. Arról nem is beszélve, hogy a nagy kánikulában milyen üdítő és kellemes utazást jelentett a kishajózás, ellentétben a most rendelkezésre álló 32-es autóbusszal, amelynek az Örs vezér tértől utazni kényszerülök. A végállomástól — az Árpád hídtól —, a Dagály még igen messze van és sajnos jármű nem áll meg a strand bejáratának közelében.

Érdeklődésünkre a strandon elmondták, hogy a Duna felőli bejáratot, illetve a kishajóállomást azért szüntették meg, mert nincs pénztáros.

Nem lehetne átcsoportosítani a főbejárat négy vagy öt pénztárosából egyet? Ha visszaállítanák a hátsó pénztárt és a kishajó állomását sok idős ember és fiatal, gyermekes család lelné ismét örömét a strand könnyebb megközelítésében.

Kádár Ferencné
Budapest

Sajnos...

B. V. Szerecseny — A vándormadarakról írott termelési versének utolsó versszakát idézzük: „Ez a csúnya név már / hogy most megváltozott / ebben van reményünk / aki, volt átkozott / Ez lesz a megváltónk / ez lesz a megváltónk / aki egyik gyárból / majd a másikba jár."

R. Gy. Keszkenő — Ön látnoki képességekkel rendelkezik, mert már májusban megírta Bóti dal című versét, melyből egy jellemző részletet teszünk közkincscsé: „Fölfelé megy áruk ára, / jól teszi, / Tőle senki e jogát el nem veszi / Törjön is mind ég felé az, ami ár / nem emeli az árakat a szamár."

D. J. Medgyesegyháza — Ön elmondta egy versét „egy teljes idegen, de tanult fiatalembernek", majd egy, lapunkban is megjelent művet mutatott neki. A teljes idegen, de tanult fiatalember az Önét tartotta jobbnak. Van ilyen, T. D. J., van ilyen!

Cs. G. Budapest — Gyermekszínház című mini-darabjának utolsó bekezdése akár egy irodalmi mű utolsó akkordja is lehetne. Sajnos, nem az. Így hangzik: „Pintyőke! Szia pityu! Csak még azt akarom mondani, ha mégegyszer meglátlak, hogy Ágival pogácsát csináltok a homokozóban, örökharag..."

K. I. Győr — Csupa e betűvel írott szövegeinek csokrából ezennel egy viszonylag vékonyka virágszálat nyújtunk át az olvasóknak — tanulságul és okulásul: „Sodrófa: Tengelyben nyeles henger, mellyel egy lemezen kerek eledelt egyengetnek." Felelet: e helyt felejtse el eme nyelvezetet!

P. J. Budapest — Az ellenőr ellenőre című versében mély, örök igazság rejlik: mindenkinek van főnöke — van akinek a munkahelyén, van akinek otthon!

efespé

TÜCSÖK és BOGÁR

tárolását és felhasználását. A rendőrség nagyszabású akciókat szervezett a narkósok ellen, s így az első félévben a narkomániával kapcsolatos bűncselekmények száma 11,1 százalékkal emelkedett. A narkósok búvóhelyei közül az első hat hónapban 15-öt lepleztek le. Az utóbbi napokban

Siker?

(A Magyar Nemzetben fedezte fel Horváth Tamás)

Antihidrogén hajtóanyaggal táplált fotonrakéta terve

Nem csupán táplált, de egyenesen jóltáplált!

(Az Új Impulzusból merítette Ignáth Józsefné, széphalmi olvasónk)

étteremben. A vacsorán forrás. Mindezek ellenére a a két külügyminiszter pohárköszöntőt mondott.

Pohárköszöntőt csak tiszta forrásból!

(A Komárom megyei Dolgozók Lapjában találta Vezér László, esztergomi olvasónk)

Frimmel Gyula
sokszorosított grafikus

Indigóval vagy fénymásolással?

(A Zalai Hírlapból ollózta Farkas Pálma, székesfehérvári olvasónk)

Lada 1500 S 4 és fél éves 1700 000 forintért eladó. Telefon: 345-525.

Ma ez egy mulatságos nyomdahiba. Pár év múlva — esetleg — egy olcsó autó.

(Beküldte Pörjés András)

Több mint másfél millió tonna kokaint fedeztek fel 1982-ben Miami nemzetközi repülőterén egy kolumbiai repülőgép fedélzetén az amerikai vámhatóságok -- Kolumbiából az NSZK-ba próbálták becsempészni a 10 kilo-

Masszív repülőgép lehetett!

(A Népszava kalendáriumából nyírta Pistik József)

GELKA-HUZAVONA

A jánoshalmi Áfész 5. sz. vas-műszaki boltjában 1985-ben 3000 forintért vásároltam egy Zelmer—86 típusú háztartási húsdarálót, 12 havi jótállással. A daráló a vásárlást követő második héten elromlott. Elvittem a Gelka jánoshalmi szervizébe, ahol azt a választ kaptam, hogy nem tudják működőképes állapotba hozni, mert jelenleg nincs hozzá alkatrész. Én, bízva a jótállás komolyságában, otthagytam a darálót. A szervizben megígérték, hogy megkísérlik a szükséges alkatrész beszerzését. Közel két év után — mivel az eltelt idő alatt az üzletből még értesítést sem kaptam — személyesen mentem be érdeklődni. Azt a választ kaptam, hogy mostanában ne is reménykedjek, mert még mindig nincs alkatrész. Nem mondhatják, hogy türelmetlen ügyfél vagyok, hiszen két éve várok. Kérdéseim: Miért vállal a Gelka olyan munkát, amit nem tud teljesíteni? Miért járatják le a jótállást? Mikor használhatom a húsdarálómat?

Horváth József
Jánoshalma

SZÉGYEN

című rejtvényünk megfejtése:

— Igen főnök, mert magam is szégyellem, hogy ennyiért kell gürcölnöm.

200—200 forintot nyert:

Becze Judit, Budapest, Thököly u. 171. 1145

Sághi Istvánné, Hédervár, Árpád út 8. 9178

Tóth Sándor, Bag, Puskin út 81. 2191

A nyereményeket postán küldjük el a nyerteseknek.

KÖZTEHERVISELÉS

TRIBÜN

A csatárt felvágják. Fekve marad, a combját fogja. Az orvos odarohan, belédöf egy injekciót. A játékos üvölt kínjában.

— Mi volt ez?

— Fájdalomcsillapító!

•

Ralph Kinner, a Pittsburgh Pirates baseball-csapatának játékosa a szezon végén fizetésemelést kért Branch Rickeytől, a menedzsertől.

— Emelésről szó sem lehet — mondta a gazda.

— De hiszen én szereztem a csapatnak a legtöbb pontot.

— És? Hányadik lett a csapat?

— Utolsó.

— Erről van szó. Utolsók a maga pontjai nélkül is lettünk volna.

•

Sidney Mobell, San Franciscó-i ékszerész ékkövekkel díszített teniszütőt tervezett. A csicsás sportszer ára 8500 dollár. Megkérdezték: mi volt ezzel a szándéka?

— Semmi különös. Csak be akartam kerülni a történelem lapjaira.

•

Az SMU egyetem kosárlabdacsapata első nyolc bajnoki mérkőzését elvesztette. Másnap csengett a sportiroda telefonja.

A titkárnő a következőképpen jelentkezett:

— Hullaház!

•

Az egyesület vezetősége tízezer márka jutalmat írt ki a legjobb takarékossági javaslatért. Képzeld, megnyertem.

— És mit javasoltál?

— Hogy legyen a jutalom csak kilencezer márka.

•

A bajnoki szezon vége felé rosszul éreztem magam — meséli a csatár. — Erre az orvos kéthetes fokhagymakúrára fogott.

— És most hogy érzed magad?

— Nagyon magányosan...

(p. p.)

– Ez a kis mitugrász meg mit keres itt?

KÁOSZ

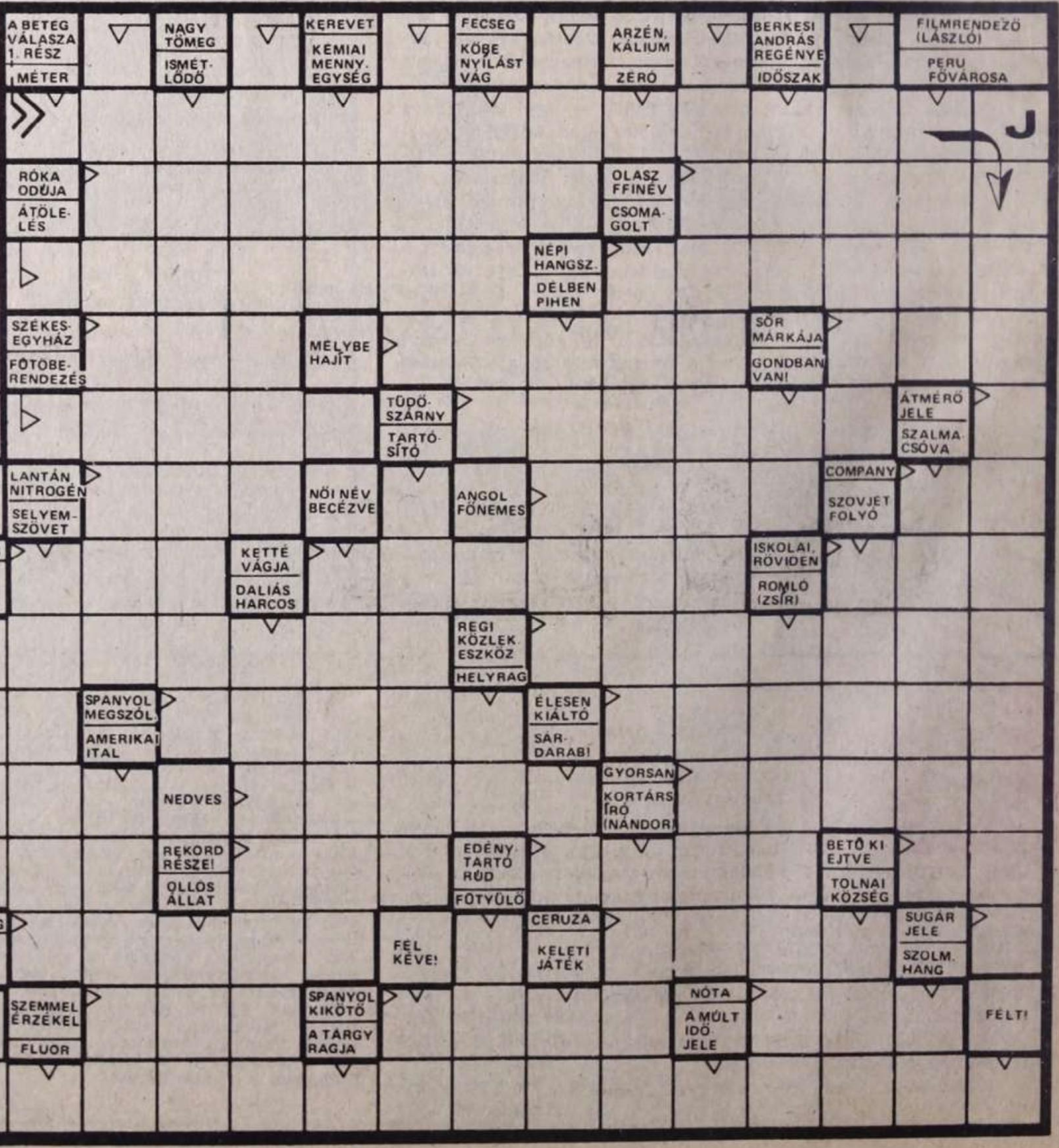
– Ez a volt nőjének volt a nője!

SZEMORVOSNÁL

– Komoly látási panaszaim vannak, doktor úr – mondja egy férfi a szemorvosnak. – Állandóan fekete pontok vibrálnak a szemem előtt. A doktor megvizsgálja a beteget, aztán feltesz neki egy próbaszemüveget: – Így jobb? – kérdezi.

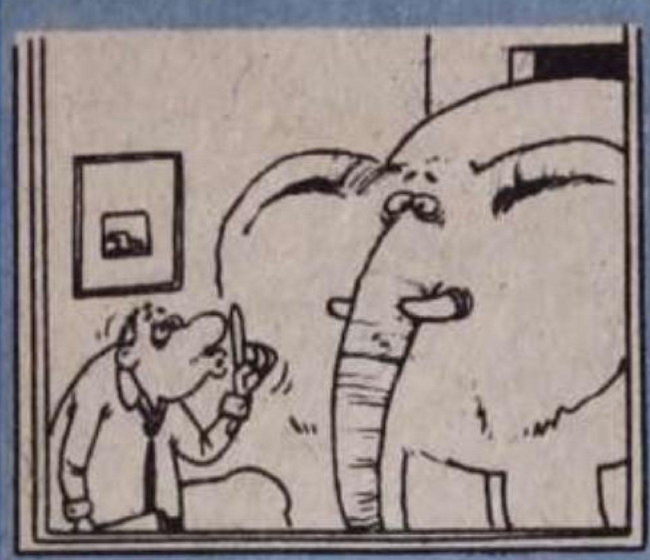
A beteg válaszát a rejtvényből ismerheti meg. Megfejtésként ezt kell beküldeni kizárólag levelezőlapon legkésőbb augusztus 10-ig a következő címre: Ludas Matyi, Budapest 1977.

A helyes megfejtést beküldők között háromszor 200 forintot sorsolunk ki.

IMPORT HUMOR

PSZT...

– Persze itt szó sincs elbocsátásról.

PATINÁS PENZIÓ

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: ÁRKUS JÓZSEF
Főszerkesztő-helyettes: FEKETE GÁBOR
Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. 1977
Telefon: 335-718
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat, Budapest VIII., Blaha Lujza tér 3. 1959. Telefon: 343-100, 336-130
Felelős kiadó: VÁGNER FERENC vezérigazgató
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető: bármely hírlapkézbesítő postahivatalnál, a Posta hírlapüzleteiben és a Hírlap-előfizetési és Lapellátási Irodánál (HELIR) Budapest V., József nádor tér 1. 1900, közvetlenül vagy postautalványon valamint átutalással a HELIR 215—96 162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj egy hónapra 16,— Ft, negyedévre 48,— Ft, egy évre 192,— Ft.
Készült a Zrínyi Nyomdában, rotációs ofszeteljárással.
87.2308/20-31.
Felelős vezető: VÁGÓ SÁNDORNÉ vezérigazgató
HU ISSN 0134—0611
Beküldött kéziratokat, rajzokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

TIMÁR GYÖRGY–HEGEDŰS ISTVÁN:

MAI SZEMMEL

– Mindig csak az a figuratív Neandervölgyikém? Mindig csak kiszolgálni a tömegízlést? És a jövő ítélete smafu?

– Pszt, csendesen! Éppen a világszámát gyakorolja!

Caesar: Ajvé . . . izé, áve . . . megfúrtak!

– Ugye mondtam, Bea, hogy egyszer még nagy hasznát látjuk a Fekete Seregnek!

– Kendről, Nagyságos Fejedelem, valaha tér leend elnevezve, s telve lészen kurutzokkal!